

Gepubliceerd op:

Deur Christus Alleen

Homepage van dr. A.H. Bogaards

www.enigstetroos.org

ZEFANJA

ZEFANJA en HAGGAI

Hulp bij de Bijbelstudie

Ds. Wouter ten Haaf

Zefanja 1:1,2

Lees:2 Kronieken 34:12,19 en 18

Door volkomen vernietiging zal Ik alles van de aardbodem wegvegen, zegt de HERE. Ik zal vernietigend wegvegen mens en dier. E k zal verpletterend wegvegen de vogels van het hemelruim en die vissen van de zee ...Wij die iets van het atoomgeweld in Hiroshima gezien hebben, en het gifgasgeweld in Irak en het "godsdienst" geweld in Libanon - wij kunnen ons iets van dit afgrijselijke schouwspel indenken. Een schouwspel? Ja maar dan zo dat wij medespelers zijn, of medeslachtoffers? In opdracht van de HERE moest Zefanja deze woorden tegen de Kerk van zijn tijd zeggen. Vandaag gelden ze voor u en mij in de Kerk waarin die HERE ons geplaatst heeft, in het volk waarin de HERE ons een plaats gegeven heeft, in de tijd waarin het de HERE behaagt om ons te laten leven. In onze tijd met geweldige gebeurens, een tijd van grote dingen die zowel groot in goed als groot in slecht is - in onze tijd wordt veel gesproken over het "einde van de wereld". O, dan klinkt het dikwijls ook nog zo mooi vroom, maar omdat er gewoonlijk geen snars verstaan wordt van de Bijbelse betekenis van deze vroom - klinkende woorden is er geen sprake van vroomheid. Er zijn veel groepen christenen die geweldig veel praten over de "Dag van de HERE", maar dan meer over de "Laatste dagen" en in beelden die de wederkomst als een picknick knik laten klinken. Toch lijkt de enige overeenkomst het vuur van de barbecue en het vuur van de Dag van de HERE dat afgrijselijk en afschrikwekkend gaat wezen. Maar laat ons maar niet te veel kijken naar die groep christenen –zij rekenen tenminste nog met de Wederkomst, iets wat bij ons bepaald niet hoog op de agenda staat. Natuurlijk zijn er gegronde redenen voor beide houdingen. Onze roeping is juist niet één van met een boekje-in-een-hoekie gaan zitten en mediteren over de laatste dagen. Onze roeping is om tot de eer van God de schepping te beheersen en onderwerpen maar toch met het oog op de Jongste Dag.

Wij zullen in het licht van de Schrift moeten uitmaken wat onze levenshouding moet zijn in het licht van het komende einde van alle dingen zoals wij die kennen. De profeet Zefanja is één van de profeten die nadrukkelijk wijzen op de Dag van de HERE. Hij blaast de alarm-trompet en wijst ons, zoals de ander profeten, erop dat zelfs over de tijd waarin wij leven gesproken kan worden als over de "Dag van de HERE". In het oordeel wat God over ons land en volkeren laat komen in de economische wurggreep, in de oordelen die over de Kerk komen met allerlei problemen en doodsheid en achteruitgang in ledental, in de oordelen die wij soms in onze eigen levens beleven – de vraag is echter of wij die ooit opmerken als oordelen, of wij ze ooit zien als Gods werk in onze levens. Ach het is zo gemakkelijk om ze te plaatsen op de rekening van politieke factoren economische redenen, of zomaar onverklaarbare oorzaken die "toevalligheden" genoemd worden en daarmee komen we in het bekende spraakgebruik van de ongeloofstaal die al in de Kerk binnengeslopen is. Wij moeten opmerken dat de HERE in alles werkt, de profeten hebben dat gezien. Zij zagen de Dag van die HERE als de Dag van de Wederkomst aan het einde van alle dingen, maar ook de tijd waarin zij leefden en al de rampen die dan zouden plaatsvinden werden als de Dag van de HERE gezien en de daaropvolgende komst van Christus in Bethlehem en de ondergang van Jeruzalem

en dan de Wederkomst van Christus. Dit lag voor hen alles op één lijn, op één vlak. Het was voor hen zoals voor ons als wij op een berg staan en tegen de horizon de blauwe bergen een lijn zien vormen. Wij kunnen dan niet onderscheiden welke bergen dichtbij en welke verder weg zijn- ze liggen allen min of meer op dezelfde lijn. Zo is het met de profetie ook, de profeten zien de gebeurtenissen, maar kunnen niet onderscheiden tussen de verschillende tijdperken. Maar in alles is er het verband van de komst van de HERE naar ons. De profeet Zefanja leefde in dezelfde tijd als de profeet Jeremia. De koning van het Twee-stammenrijk Juda was Josia. Het Tien-stammenrijk bestond al niet meer. zijn inwoners was al in ballingschap weggevoerd. In het licht daarvan en in het licht van de goede economische berichten die wij uit Zefanja's woorden kunnen opmaken, ging het in Juda en Jeruzalem uiterlijk helemaal niet slecht. Uiterlijke voorspoed is echter dikwijls de oorzaak van innerlijke achteruitgang in de Kerk. Het is door alle eeuwen zo dat vervolging, het bloed van de martelaren het zaad voor de Kerk is. Koning Josia was nog maar net 8 jaar oud toen hij koning werd het en de Schrift leert ons uitdrukkelijk dat er geen geloviger koning ooit voor of na hem was. Het is zoveel meer opvallend omdat hij aan het bewind gekomen is nadat twee generaties mensen in goddeloosheid en afgoderij alle bestaande records van de oorspronkelijke heidense inwoners verbroken hadden. Josia's opa Manasse regeerde 55 jaar en zijn vader 2 jaar lang en het overheersende daarvan was dat zij deden wat verkeerd was in de ogen van de HERE. Maar Josia begon op 16 jarige leeftijd als gelovige koning de reformatie en voerde die door met twee grootschalige reformaties toen hij 20 jaar en 26 jaar oud was. Opvallend is dat hij als 20 jarige koning planmatig met voorzichtigheid en grote wijsheid het hervormingswerk aanpakten. Eerst hervormde hij het platteland en daarna de stad. Voorzichtigheid wordt nu eenmaal niet uitgeschakeld door Gods voorzienigheid. Dit zijn dan de binnenlandse omstandigheden in de tijd van de profeet Zefanja. De profetie wordt blijkbaar uitgesproken tijdens de viering van het feest van de oogstinzameling. Zoals zo dikwijls sluit de profetie aan bij een bepaalde gebeurtenis want de profetie zegt dat de HERE ook gaat oogsten. Hij gaat afsnijden en verzamelen. Maar het is dan allesbehalve een reden om feest voor te vieren. De verwoesting die gaat komen is zo volkomen dat enig iets wat al gebeurd is in vergelijking daarmee op een kinderspelletje lijkt. De zondvloed was onvoorstelbaar erg, maar deze uiting van de woede van de HERE gaat nog veel erger zijn. Met de zondvloed was er nog een ark waarin acht mensen en talloze dieren gered zij. Nu zal niemand en niets aan het oordeel van God ontkomen. Deze profetie van Zefanja is verschrikkelijk maar het is niet het enige wat God gegeven heeft. Wij zien heel duidelijk de eenheid van de door God gegeven profetie want hetzelfde horen we van Jeremia en Hulda almede bij vroegere profeten soos Mozes, Akia, Jesaja en vele anderen. De gelovige koning Josia heeft volgens Deut. 28, 1 Kon. 14:14- 16, 2 Kon. 20:16-18 en 2 Kron. 34:22 met grote schok en verslagenheid gehoord wat door Mozes in het boek van de Wet van de HERE geschreven was. Dit wetboek was jaren en jaren eenvoudig weg - denkt u dat een beetje in: de Kerk zonder één enkele Bijbel, net nog stukjes eruit die door de een en de ander onthouden zijn. Hoe dood moet de Kerk dan worden en welke nadruk zal er dan op de uiterlijke vormen van godsdienst vallen. Josia luistert met open gelovige oren naar het voorlezen van dat deel uit het Woord van God en kan met zijn ogen die door de Geest zo scherp kunnen zien nu duidelijk zien dat het Kerkvolk Juda al lang gruwelijk met het Woord van de HERE gebroken had, een geweldige schuld op zichzelf geladen heeft en nu onder de vloek ligt. Hij ziet nu heel duidelijk wat de oorzaak is van de rampen die het Kerkvolk teisteren. Daarom stuurt hij een afvaardiging naar de profetes Hulda om de

HERE te vragen of Hij het volk genadig zal wezen. De vraag is of deze stokoude geschiedenis nog iets aan ons te zeggen heeft of is de dominee nu bezig om oude koeien uit de sloot te halen? Toch roept deze oude geschiedenis ons tot nuchterheid en tot zelfbeproeving. Kijken wij die ons met gerechtvaardigde trots Calvinisten noemen nog wel als de kinderlijk gelovige Calvijn het uitgedrukt heeft met de bril van de Bijbel naar het leven? Naast onze open krant moet de open Bijbel liggen, want de krant vertelt ons dat dit wat God in Zijn Woord gezegd heeft precies zo gebeurt en zo worden wij ook naar de toekomst gestuurd. Zien wij wel Gods werk door de geschiedenis? Goed dat is niet zo moeilijk, want het raakt onszelf niet zo sterk. Maar zien wij nog ooit Gods Hand in het gebeuren van elke dag? In de goede dingen Gods genade? In de rampen en ellenden en ziekte en dood het oordeel van God? Wij worden zo slim op veel gebieden, maar blijven zo blind en dom als het gaat over het zien en voelen van Gods Hand in ons eigen leven. Ach om dit in iemand anders leven of in het volksleven te zien is heel wat makkelijker... Ontzettend was het antwoord wat de vrome Josia van God gekregen heeft. Een antwoord dat ons kippenvel laat krijgen. Ondanks alles: geen genade, het oordeel komt onafwendbaar... de maat van Gods genadige geduld is al laag overgelopen... geen excuses... het oordeel van volkomen absolute vernietiging van alles wat leeft en beeft is onafwendbaar!

Plaats uzelf nu een beetje in Josia's schoenen. Hij pakte het geweldige waagstuk aan om tegen de wil van het volk en tegen de macht van de Baälpriesters in toch hervormingen in kerk en land te doen. Een waagstuk want zijn vader werd door zijn eigen mensen in zijn huis vermoord. Josia heeft in gehoorzaamheid aan Gods Woord het Kerk/huis en volkshuis schoongemaakt van de macht van heidense afgodische gruwelen. En nu – nu zegt de Here God niet eens iets als "dank u " maar laat hem horen dat ondanks alles het oordeel in al zijn felle verschrikking zal komen. Het is genoeg om al de moed in je schoenen te laten zakken en de handdoek in de ring te werpen. Zo'n profetie ondermijnt alle verwachtingen die aan het werk van een reformatie verbonden zijn. Waarom in elk geval nog verder gaan met hervorming als de afgrijselijkste ondergang onafwendbaar is? Hoe kan de HERE toch zulke dingen zeggen, rekent Hij dan helemaal niet met de kleinheid van onze krachten? Waarom wil Hij stuk breken wat toch door Zijn Geest in ons opgekomen is? Daarmee staan wij midden in de verschrikkelijke zielenstrijd in de spannende crisis die Josia en de zijnen moesten beleven. Zij moesten het hervormingswerk doorvoeren, in geloof er verder mee werken en erin volharden en aan de andere kant in geloof aanvaarden dat de HERE met Zijn oordeel van verwoesting op weg was. Dan komt dat wat in vers 7 gezegd wordt: Zwijg voor de Here HERE. Zwijg voor de Almachtige God de trouwe Verbondsgod! Het stil zijn van het geloof: wij verstaan niet, dat we geen oplossing krijgen, maar we weten dat zowel de roeping tot reformatie als de profetie van de ondergang beiden van de HERE komen. Van Hem in Wie wij geloven en van Wie wij belijden dat Hij alles weet en alles doet en op weg is naar Zijn toekomst toe. In dat geloof dat zijn ontzettende spanningen kent, houden wij Hem vast als ziende het Onzienlijke. Josia blijft volharden - welk voorbeeld voor ons die toch zo snel moedeloos worden. Wij weten ook dat Petrus geschreven heeft dat ook wat onze tijd betreft het oordeel van God nergens anders dan juist in de Kerk begint. En toch en juist daarom: is en blijft onze roeping tot geloof en bekering. Wij zijn in de Kerk zijn te geneigd om het oordeel van God te verzachten, om een versuikerde pil ervan te maken. Maar daardoor laten we het wonderlijke licht van genade en verlossing dof worden en verschrallen wij de rijkdom van de opstanding van Jezus Christus onze Verlosser. In een economische noodtoestand en in politieke veranderingen moeten

wij ook Gods hand zien en die ook zien als en klein proefballonnetje - een voorsmaakje - hoe klein ook al – van Gods oordeelvoltrekking. God roept ons om de open Bijbel naast de nieuwsberichten te leggen. Laat ons God bidden om de verlichting en leiding door Zijn Heilige Geest en om volharding op de weg van geloof en bekering.

Zefanja 1:1-5

U hebt vandaag weer in gehoorzaamheid aan het bevel van uw hemelse Koning Zijn Woord geopend. Het evangeliewoord- en u weet dat evangelie betekent "Blijde Boodschap". Maar als er behoefte is aan een "goede" of "blijde" boodschap dan houdt dat ook in dat er onaangename en verdrietige dingen in het leven zijn. Omdat die onaangenaam zijn geven wij er liever niet meer dan de nodige aandacht aan. En dit geeft nu juist het levensgrote gevaar dat wij de donkere en lelijke kant van het leven veel te veel wegschuiven en wegsteken en daardoor het Blijde van de Blijde Boodschap helemaal te weinig beklemtonen. Om de werkelijke heerlijkheid ervan te kunnen verstaan moeten wij de afgrijselijkheid van het tegendeel goed kennen. Wij zijn echter ook in de kerk zo echt – menselijk en dus ook zondig -eenzijdig en daarom wordt er zo dikwijls gesproken van "God is liefde"... toch is dit een kolossale leugen als daaraan niet verbonden wordt dat God een "God - van – verterende wraak" is voor ieder die Hem niet liefheeft. En laat ons nou maar nuchter, eerlijk en gelovig blij ven - hoe verkoop je de losse afzonderlijke "God - is - liefde" – boodschap aan ouders die staan-en-kijken hoe hun enige kind langzaam en pijnlijk wegteert door kanker? God openbaart Zich in Zijn Woord op vele manieren en laat Zich in zo vele opzichten leren kennen zodat wij nooit alleen één van zijn heerlijke of ontzagwekkende eigenschappen mogen afzonderen en dan gaan verabsoluteren. Dan maken wij ons geloof niet alleen armer maar dan verkondigen wij een vertekend beeld van de heilige God en ontheiligen wij Hem. Er zijn heel eenvoudig vele dingen en daden van God die ik als mens niet versta, maar dat geeft mij dan nog niet het recht om het te ontkennen of te negeren. In de tekstverzen zien we weer dat koning Josia en de zijnen opgeroepen zijn om het werk van de hervorming in geloof vast te houden en uit te voeren maar aan de andere kant ook in geloof vast te houden dat de HERE Zijn vernietigende oordeel over Juda, het kerkvolk, de kerk-stad en kerk-land zal laten komen. Er is geen keren aan. En dan kan men met nog zoveel enthousiast hallelujageroep komen enz. enz. - dat verandert niets aan het feit DAT Gods oordeel er is en er komt én dat ik het niet versta, maar alleen stil kan blijven, want beiden komen van de HERE mijn God: de roeping tot reformatie EN de profetie van de ondergang. Daarom zullen beiden goed zijn want ze komen van de HERE en daarom mag de gelovige aanvaarding van het ene feit de gelovige aanvaarding van het andere feit niet verhinderen. En ik kan dit doen omdat mijn geloof per slot van rekening geloof in de HERE is, Hij die alles weet en alles doet. In dat geloof dat dan zijn ontzaglijke spanningen kent zal ik de HERE vasthouden als ziende het Onzienlijke.

En nu moet u absoluut geen illusies hebben van dat het daarom toch niet te moeilijk zal zijn en dat alles uiteindelijk toch goed zal komen. Alles zal NIET goedkomen in de betekenis die wij eraan hechten. De HERE heeft vast besloten over het oordeel. En denk nu een beetje hoe u uw reformatiewerk zoals koning Josia zou doen in een tijd waarin u de dalende lijn van het geestelijke leven met uw vinger kunt aanwijzen en waarin de totale verwoesting van de hele aardoppervlak inclusief dat van de kerkstad en het kerkvolk Juda en dan ook nog in de Naam van de HERE door de profeet

verkondigd is?! Ik ga nu niet verder in op de tijdsomstandigheden van Zefanja's profetie, want wat hij geprofeteerd heeft gaat ver over de grenzen van Juda's volksbestaan en heeft betekenis voor vandaag.

Ik weet niet wat u van deze tijd en van de tijd die hierna komt verwacht. Niemand hoort het ook te wagen om een profeet te zijn. Maar ik kan mij niet indenken dat iemand het niet eens is met de stelling dat wij ook wat christelijk Zuid-Afrika betreft wel al over het hoogtepunt heen zijn. Als ik zo kijk en luister naar dat wat in de hoogste

Raadzalen van ons land en volk en volkeren doorgegaan is en doorgaat, dan verstomt het mij dat God nog zo lankmoedig en genadig is. Hoe is en wordt er gemorst met het begrip christelijkheid zo lang er net enkele politieke punten gewonnen worden. Als ik terugkijk naar het barbaarse optreden rondom het zogenaamde informatie schandaal dat in de 'goede oude dagen' plaatsvond en de karaktermoorden die jaar na jaar plaatsvinden, maar als politieke dadel goedgepraat worden en als ik al de jaren in politieke partijen gezien heb hoe de Heilige Naam van mijn God voor hun karretje gespannen werd, dan hoor ik heel duidelijk in de tegenwoordige crisis een doodsprefetie voor de hele wereld en in het bijzonder voor mijn land en volk. Ik hoor de oordeelklok luiden. "Ik ga een einde maken aan alles op aarde", zegt de Here. "Ik ga een einde maken aan mens en dier, aan vogels en vissen..." Dit is wat de HERE in deze dagen ook tegen ons zegt. Hoe lang het nog zal duren weet niemand, maar het zal gebeuren. En nu moet u de moeilijkheid om het te verstaan niet uit het oog verliezen. Niet één van ons kan het zonder meer verdragen of verwerken. Wij vluchten altijd weg van deze profetie van de totale ondergang. Wij blijven hardnekkig proberen om lichtpunten te zien en onze hoop op verandering te voeden. Natuurlijk is het goed om te blijven hopen maar nooit als we daardoor proberen om de profetie weg te stoppen. Laat het luiden van de klok goed in uw oren klinken: deze wereld zal uitgeroeid worden, uw en mijn werk, idealen, verwachtingen, bestaan zullen uitgeroeid worden, u en mijn volk, geslacht, familie zullen uitgeroeid worden. Niets van alles wat mijn ogen zien en handen voelen zal blijven bestaan. De kerk van...(vul uw kerkadres maar in) zal uitgeroeid worden - en u hoort toch soms in de woorden 'de kerk van' zo'n klank alsof de kerk van iets bijzonders is, iets onuitroeibaars, maar ook de kerk van u zal uitgeroeid worden, want hij behoort ook bij de gedaante van de wereld die voorbij gaat. Nu weet ik dat u onmiddellijk wil zeggen dat het niet waar is, dat wij weten dat er iets in ons is wat niet kan ondergaan, dat ook ons werk-in-geloof als Kerk van de Here niet voor niets is, dat wij in de duisternis van de ondergang toch het licht van de opstanding zien. U hebt gelijk. Maar u kunt dat opstandingslicht niet zien als u ook de totale ondergang niet ziet. Wij grijpen toch zo gemakkelijk naar de troost van de opstanding en daardoor zitten we dikwijls met lege handen. Want om de troost van de opstanding te grijpen is om naar het wonder van God te grijpen, om alleen in de spanning van het geloof naar de Here te grijpen is geloof dat twee dingen wil vasthouden en verstaan: aan de ene kant, DAT de Here nu met en in ons is, dat wij altijd de roepingsplicht voor hervorming van het hele leven hebben en dat dit werk niet tevergeefs is omdat het in de Here gedaan is EN aan de ANDERE kant dat eens over ons en ons hele bestaan de volslagen verwoesting van het oordeel zal komen. Als wij het laatste willen proberen te ontduiken kunnen wij het eerste niet eens ZIEN. Goed: iets van wat we nu zijn en doen, zal blijven en in het nieuwe Jeruzalem komen MAAR dan moeten we goed onthouden dat alles wat eeuwig zal bestaan alleen het werk van het geloof is, dat geloof dat het recht van het oordeel van God volmondig erkent, dat de waarheid erkent dat onze beste daden en werken nog zo onvolkomen

zijn dat ze in Gods ogen verwerpelijk zijn. Wij leven uit het geloof dat God dit wat wij gedaan hebben, hoe verwerpelijk ook, toch door Christus wil aanzien en aanvaarden en dwars door het oordeel laten komen omdat ze in de kracht van Christus gedaan zijn. En zo kijken we dus van het oordeel onmiddellijk naar Christus Wiens leven toch het leven van de opstanding uit de dood is. Wij sterven om te leven.

Laat ons het oordeel toch zien!

Laat ons het oordeel zien in alles wat over ons komt!

Laat het volk waarin de Here u geplaatst heeft het oordeel zien, laat de Kerk vanhet oordeel zien zodat wij alleen in de Here geloven, Hij die ons leven en werk door het oordeel heen redt.

Het oordeel dat de Here laat verkondigen is zelfs erger dan de zondvloed - er was nog een ark met een familie en talloze dieren die weer konden vermeerderen. Nu worden alle dieren ook door het oordeel geraakt. Wij leven in een tijd waarin natuurbewaring heel sterk in het nieuws is. Opvallend dat alle moderne commentaren die ik geraadpleegd heb het lot van natuur en dieren niet omschrijven, maar de **vier eeuwen oude** Calvijn gaat breedvoerig in op het lijden van dier en plant door ONZE zondeschild. God doet dit om ons ook tot nuchterheid te roepen. Als Gods toorn zo over de diere komt - dieren die niet gezondigd hebben - hoe zullen wij ons ooit ongestraft blijven? Maar waarom over dieren? Calvijn zegt dan dat wij het oordeel van God met ons verstand verkeerd verstaan en beoordelen; wij moeten bescheiden en nuchter zijn in ons oordeel omdat Gods oordeel een diepe afgrond is en dan moeten wij onthouden dat door onze zondeval de hele schepping onder Gods vloek ligt - de Psalmen zeggen toch dat alles ter wille van de mens geschapen is. (Ps.8:21) God staat vijandig tegenover de dieren omdat Hij vijandig staat tegenover zijn Kerkvolk. De wraakuitoefening tegen de dieren is een beeld van de verschrikkelijkheid van de wraak die God tegen de Joden zal laten losbarsten - de Joden die de Kerk van die tijd waren. God zelf zegt : "Ik ga Mijn Hand uitstrekken tegen Juda en tegen al de inwoners van Jeruzalem". Dit betekent dat God op een buitengewone wijze optreedt. Hij komt met zijn oordeel tegen Juda en Jeruzalem. En nu moet u onthouden dat de HERE het 10-stammenrijk al in ballingschap liet wegvoeren. Het overblijfsel denkt dat het oordeel nu wonderlijk mooi voorbij getrokken is. Maar het is toch ook niets anders als recht, want ... de tempel en het paleis zijn dan bij ONS en de goddelozen bij JULLIE.

Natuurlijk is het absolute onzin - er zijn niet alleen goddelozen in Juda en Jeruzalem, maar wat nog erger is, er zijn ook afvalligen - mensen die hun rug naar de Here keerden. Zij waren deel van het volk dat achter de HERE aandraafde en hebben bij dat volk gehoord maar die omgedraaid en weggedraaid zijn. Dit is precies zoals me de Gereformeerde Kerk. Wij mogen daarvan zeggen dat zij achter de Here aanloopt. Dit is een uitspraak in geloof omdat de levensopenbaring van velen in de kerk zo anders is. Men wordt soms bang dat velen niet eens meer weten wat het is om de HERE te volgen. Zij menen om in eigengemaakte vroomheid de Here te volgen terwijl zij echter op hun eigen pasklaar gemaakte paadjes gaan. Ik ben dikwijls bevreesd dat dit onder onze stoere Gereformeerden veel breder verspreid is dan gedacht wordt. Omdat wij mogelijk een beetje bredere Bijbelkennis dan anderen hebben, misbruiken wij die ook zoveel gemakkelijker om de Bijbel zo te laten buikspreken dat onze menselijke ideeën daardoor verdedigd moeten worden. Om de Here te volgen is om te leven en om te werken in dat geloof dat zich aan de HERE overgeeft en HEM vertrouwen voor tijd en eeuwigheid dus ook voor vandaag en ook voor morgen. U en ik weten dat helemaal niet iedereen dit doet die verder wel met de

kerk meeleeft. De vraag is echter of u dit doet - als u dit niet doet is de vraag of u nog christen bent.

ZEFANJA 1: 4 – 6

Dat wat in ons land en leven gebeurt is dikwijls de stof voor onze gesprekken. Dat is ook goed. De vraag is echter of wij ooit er enigszins anders dan andere mensen over praten? Blijft ons geloof in de praktijk dikwijls niet maar vaststeken in een paar keer Bijbellezen en een routine gebed en naar de kerk gaan? Wij kunnen alleen werkelijk verstaan wat er omgaat en er zelfs verstandig over spreken als wij door de bril van het Woord naar alles kijken. Dan ontvangen wij door de werking van de Heilige Geest het goede perspectief en inzicht.

Natuurlijk bevat het Woord geweldige veel verschillende facetten en hebben wij als zondige mensen het vermogen om deze facetten te verduisteren of te onderbelichten. Eén facet dat door ons niet altijd genoeg belicht wordt , is dat wat de Bijbel ons leert over de komst van de Dag van de HERE, de Laatste Dag, de Wederkomst van onze Here Jezus Christus. Natuurlijk zijn er goede redenen voor het te weinig beklemtonen want de sektes hebben dat ene punt uit onze belijdenis totaal uit het verband gerukt en met allerlei datums gegoocheld en de werkroeping ondermijnd en zijn eenvoudig 'mank gegaan' met de 'leer over de laatste dingen' die bij hen een overspannen praktijk geworden is en bij ons ... een ietwat dorre en verdorde droge leer. Het blijft jammer dat wij in reactie op de verkeerde uitleg door geestdrijvers verschillende rijkdommen van ons geloof zo verwaarlozen. Het Woord leert ons de komst van de Oordeelsdag en dan is dit niet net de Dag van Wederkomst. In de eerste verzen van Zefanja horen we van het verschrikkelijke oordeel dat de HERE over de aarde, lucht en zee laat komen maar ook over de ruïnes, de bouwvallen. Met deze ruïnes wordt de bouwvalligheid van alle sociale, maatschappelijke en politieke instellingen beschreven. De zondige mens heeft van is van het begin af tegen de soevereiniteit van de HERE en Regeerder van alles in opstand gekomen. Zelfs elke instelling die God gegeven heeft voor het welzijn van de mens, zoals het huwelijk en de overheid, zijn door de zondige aard van de mens verongelukt. Zo draagt elke menselijke beschaving als werk van de zondige mens de kiem van achteruitgang en ondergang in zichzelf. De profeet spreekt allereerst over de finale Oordeelsdag op de Dag van de Voleinding maar de ondergang van elke wonderlijke vroegere beschaving of macht zoals Egypte , Assyrië , Babylon , Griekenland , Rome , Frankrijk, Engeland , Duitsland , Rusland enz. - was voor het betrokken volk de oordeelsdag van de HERE. Tegelijk is het een waarschuwingssignaal dat de Jongste Dag voor onze aandacht roept - de Dag van de HERE waarop Hij definitief zal oordelen over alles en de hele schepping. Om goed te verstaan wat de HERE ons in de tekstwoorden zegt, moet wij ons de omstandigheden van het Kerkvolk goed indenken. Breed gezien was de wereldsituatie op het eerste gezicht , verbazend en verrassend goed. Er was wereldwijd rust en vrede en als gevolg bloeide de handel zodat de mensen 'goed geleefd hebben. Ninevé' was de hoofdstad van het Assyrische wereldrijk. Zoals zo dikwijls geeft een wereldrijk ook op cultureel, godsdienstige en sociaal gebied de

toon aan. Door de intensieve handel was er een streven naar gelijkheid tussen de volken, een kosmopolisme en daardoor een desintegratie van de gesloten religieuze-culturele gemeenschappen. Iets wat wij vandaag in brede 'globalisering' zouden noemen. In Juda en Jeruzalem werd dat verder nog geholpen door het feit dat het 10-stammenrijk al in ballingschap weggevoerd was en dat het een goede politiek zou zijn om maar met de bezetter van het land goede vrienden te blijven. Door Zijn profeet laat de HERE nu horen dat Hij helemaal geen genoegen neemt met een menggodsdienst. De HERE gaat heel direct en heel hard optreden tegen Juda en Jeruzalem. De inwoners denken dat de woede van de HERE zich al klaar botgeviert heeft op hun buur- en broedervolk omdat zij zo slecht en zondig waren. Maar God dank hebben zij als 2-stammenrijk de tempel én de priesters én het paleis én de koning terwijl de goddelozen net bij Israël waren. God moet maar goed kijken, er zijn dan niet eens meer overblijfselen van Baäl in de tempel of op de straten te zien!! Waarmee het Kerkvolk echter geen rekening gehouden heeft, is dat God door Zijn Heilige

Geest het hart ziet. Het oordeel van de HERE is nu geadresseerd aan het zo gezegende en uitverkoren Juda dat de Verbondsgod en Zijn wet verworpen heeft. Ondanks hun opscheppen en misplaatste vertrouwen (Jer. 7: 4,10) zullen zij door de woede van de HERE weggevaagd worden. Want er waren nog altijd verschillende soorten afgoderij die gepleegd werden. Deze profetie is volkomen in vervulling gegaan. Tijdens de 70-jarige ballingschap was Juda een verlaten woestijngebied en waren er geen Baälsdienst of afgodsknechten of Baälpriesters. Na de ballingschap verdwenen de naam van de Baäls afgodsknechten – de chemarim - zelfs helemaal zodat wij vandaag niet eens weten wat het verschil tussen hen en de Baälpriesters was! Het is iets geweldigs! Als het Woord van de HERE zelfs in zo'n kleine onbelangrijke zaak volkomen in vervulling gaat , dan zal het wat de Dag van de HERE betreft toch ook letterlijk vervuld worden!

Een ander soort afgoderij was die van die aanbidding en verering van de hemellichamen die gezien worden als een leger van astrale machten die de mens zijn lot bepalen... Dat was zo in de 'primitieve' tijd van 2600 jaar geleden ... het is zo in onze eeuw van techniek en kennisexplosie en wetenschapsverafgoding. 'Wat zeggen de sterren?' heeft de plaats ingenomen van het 'wat zegt de HERE Here?' bij ontelbaar veel gedoopten. Alle verschil tussen toen en nu is dat de mensen destijds op het platte dak van hun huis gingen zitten om de sterren te vereren en offers te brengen.

God wil dus al de aanhangers van afgoden straffen maar dat sluit dan ook een grote groep kerkleden in die bij de afgoderij ook nog zweren bij de HERE. O , zij kennen hun God en gebruiken Hem graag om te dienen als waarborg voor hun woord. Zij zweren bij de HERE én bij de koning van de hemellichamen, Hadad.

De Schrift gebruikt het begrip 'zweren ' of 'eed' dikwijls voor het hele dienen van God. Nu weten en belijden wij dat we een eed mogen zweren als dat nodig is om God in een rechtvaardige zaak als Getuige en Rechter aan te roepen. Wij stellen ons dan eerbiedig voor Zijn Rechterstoel en erkennen dat Hij een Wreker zal zijn als wij Zijn Naam misbruiken. Daarom ook dat wij nooit mogen zweren in een onbenullige zaak. Het blijft een grote genade dat God ons toelaat om Zijn driemaal heilige Naam te gebruiken als het werkelijk nodig is. Het is dan ook een geweldige misdaad tegen God om vals te zweren. Om Hem die de volmaakte Waarheid is te misbruiken om onze valse leugens te dekken. Om een eed te weren is om God als de Waarheid alle eer te betonen. Maar om bij een schepsel, ster of afgod te zweren is om God van Zijn

eer te beroven. Als ik zweer bij ..wat-ook- .. dan betekent dit dat ik dat iets als mijn getuige en dus als mijn god inroep.

De overheersende zonde van de inwoners van Juda en Jeruzalem - de kerkleden!! - was dat zij God dienden PLUS... de goden of dingen die hen het beste pasten. Deze menggodsdienst wordt syncretisme genoemd en is alle eeuwen door op de loer blijven liggen voor de gelovigen. De HERE onze God verwerpt dit volkomen! Onze eeuw van oecumene, dat kerkelijke eenheidsstreven waarin eenheid van alle 'kerken' ten koste van alles gezocht wordt, is dan ook dé eeuw van menggodsdienst. Wanneer in de prediking over 'valse kerken' gesproken wordt, is er dikwijls kritiek op de zogenaamde 'liefdeloosheid' van de uitspraak .Het is juist het tegenovergestelde, het is juist liefdevol want nu worden de anderen erop gewezen dat zij in het licht van de Heilige Schrift als enige maatstaf geen kerken zijn. Zij hebben vals de naam 'kerk' gestolen. Door eerlijk de maatstaf van het Woord van God te gebruiken wordt de valse 'kerk' opgeroepen tot bekering en dat is nooit liefdeloos. De maatstaven voor beoordeling van een groep die zich een 'kerk' noemt komt net uit de Bijbel en is gecondenseerd in onze belijdenisgeschriften. Door die niet te gebruiken verzwakken, ja verwerpen wij de Schrift én de belijdenis. Het klinkt hard om te zeggen : ' u bent als groep of lidmaat van uw 'kerk' op de verkeerde weg die een dwaalweg is ' - maar het is wreed om iemand heel gerust na het verderf te laten gaan zonder een woord te zeggen . Laten wij ons ook maar bekeren door de begrippen 'ware en valse kerk' weer werkelijk toe te passen, gelovig dus = met tonnen liefde. Het ergste is wat de tekst tegen ons zegt over hen die hun rug naar de HERE gekeerd hebben. Dit zijn mensen die gelovig waren maar afvallig geworden zijn en ook hen die de HERE niet zoeken of raadplegen. En nu moeten wij onthouden dat het hier over kerkmensen gaat. Dit wordt gezegd tegen mensen die op het tempelplein staan zoals vandaag tegen ons wanneer wij in de samenkomst van de gemeente zijn. De vraag, het excuus komt dan zo gemakkelijk: maar als wij Hem niet gezocht zouden hebben dan zouden we toch niet naar de kerk gaan of Bijbel lezen? Maar er is net één manier om de HERE te zoeken, die is om, zoals het oorspronkelijk betekent, audiëntie bij Hem te vragen daar waar Hij is. Het is Hem te zoeken in dat geloof dat Hem volkomen vertrouwt en om niet bij eigen vroomheid te zweren. Om naar de HERE te vragen is ons buigen voor Zijn Woord waarin Zijn wil aan ons gegeven wordt, Zijn Woord dat wij alleen door het geloof kunnen verstaan. De HERE zoeken en naar Hem vragen is om de levende, de standvastige band met Hem te hebben, daarvoor moeten wij voortduren God vragen om die door Zijn Heilige Geest aan ons te geven. Dan zullen wij ook de kracht hebben om als navolgers van onze Here Jezus Christus iets van Zijn spot en smaad en lijden te kunnen dragen omdat wij tegen de geest-van-de-tijd ingaan door nooit te zeggen dat daden belangrijker als leer (dogma), dat goede werken beter dan gehoorzaamheid aan de belijdenis van het zuivere Woord zijn. Het is en blijft de waarachtige barmhartigheid om het Woord in woorden én daden uit te leven en het is en blijft ontzettende onbarmhartigheid om materiële dingen uit te delen en de ziel schade te berokkenen door vervalsing van het Woord. Deze leer wint heel moeilijk en heel weinig vrienden en beïnvloedt weinig mensen ...maar kunnen we verwachten om een veel makkelijker leven plus zichtbare resultaten te hebben anders dan de profeten en de Hoogste Profeet, Priester en Koning Jezus Christus? Het zichtbare resultaat van Zijn aardse werk daar aan de voet van het kruis kan men op zijn vingers aftellen! Om op de Oordeelsdag van dit leven over te gaan naar het zalige eeuwige leven hangt nie taf van zichtbare kerkelijke getallen- successen en publiciteit en toejuiching door de 'meerderheid maar door de vlucht naar het zoenbloed van onze enige Verlosser Jezus Christus.

ZEFANJA 1: 7 - 13

Soms gebeurt het dat je een tekst in de Heilige Schrift leest die je onmiddellijk op dat ogenblik bijzonder aanspreekt. Zo was het voor mij met dit vers 7 uit Zefanja's eerste hoofdstuk. Ik heb het in de nieuwe vertaling gelezen 'Wacht in stilte op de Here God!' Dat heeft iets aan mij gedaan, mij laten denken dat ik geduldig en met eerbied op de Here moet wachten totdat Hij mij het nodige inzicht en wijsheid en kalmte zal geven die ik op die tijd werkelijk nodig had. Natuurlijk is het de goede houding voor de eenvoudige gelovige. Net jammer dat het nu net mooi helemaal niet is wat de profeet gezegd of bedoeld heeft. Het toont ons weer dat het zoveel beter is om meer dan één vertaling vergelijkend te lezen. Dit toont ons ook weer dat het zo belangrijk is om het verband waarin een tekstvers staat altijd in het oog te houden. In de oude vertaling lezen wij dat de profeet **beveelt** 'zwijg voor de Here HERE!' en dat is totaal iets anders dan om in doordrustige stilte voortduren geduldig op de HERE te wachten. Het tekstverband toont ons ook dat de nieuwe vertaling geen gelukkige vertaling is. Ze geeft niet één of andere ketterij want op ander plaatsen in de Schrift wordt hetzelfde wel gezegd maar juist niet hier. In de vorige verzen sprak de HERE Zelf en verkondigde Zijn Goddelijke oordeel. Nu is de profeet aan het woord en beveelt hij dat de luisteraars vol heilig ontzag absoluut stil moeten blijven voor het aangezicht van de HERE de wrekende Verbondsgod. De Naam Here met een hoofdletter geschreven wijst op Hem als de Heerser, de Almachtige Koning voor wie in eerbiedige onderworpenheid gezwegen moet worden. Het ongehoorzame volk moet al hun tegenstand in onvoorwaardelijke overgave laten varen en in liefdevolle dienst zich aan Hem onderwerpen. De Naam HERE met vier hoofdletters wijst op de absoluut getrouwe Verbondsgod die Zijn beloften houdt van geslacht tot geslacht mits zij Hem gehoorzamen maar Zijn oordeel laten komen over ieder die in opstand is. De profeet heeft gezien dat het volk wel hoort dat de oordeelvoltrekking gaat komen maar die gaat bij het ene oor in en het andere oor uit. Zij storen zich er net niet aan. Daarom het bevel om stil te blijven en zich aan God te onderwerpen. Het tekstverband wijst er ook op omdat op het bevel ook de reden voor het bevel volgt: 'want' ... de Dag van de HERE is nabij! Goddeloze mensen denken toch altijd dat alles niet zo erg is, dat er later nog altijd kans voor uitstel en later voor afstel is. Maar er is geen sprake van dat er nog wel een andere dag zal komen. De nabijheid van de oordeelsdag is de sterkste reden voor bekering, omkeren op de weg van afgoderij. Het is een kwestie van Leven en dood! Want de HERE heeft al een offermaaltijd voorbereid. Hij heeft Zijn 'gasten' al 'geheilgd of gewijd'. De HERE spreekt hier in een taal die de Joden goed kenden. Die komt uit de voorschriften voor de tempeloffer-maaltijden. Een rein dier

werd gebracht, de handen werden erop gelegd om zo hun schuld op het offerdier over te dragen waarna het geslacht werd. Nadat de priester zijn deel ontvangen had tijdens een blijde offermaaltijd werd het offer samen met familie en genodigden gegeten. (vgl. Lev 3: 13; 7: 11 - 21; 2 Kron.35:5 - 13; 30:17e.v. 1 Sam 9:13 ,22 Jes. 13 3; Jer. 22: 17)

Wat de HERE hier echter beklemtoont is Zijn bevel dat het offerdier volledig gegeten moet worden binnen twee dagen; enig vlees dat overgebleven is moet vernietigd worden Lev 7; 15 - 18. Met zo'n offer, het slachten en de vernietiging van de schuldige, heeft God Zijn oordeel van vernietiging van Zijn vijanden vergeleken vgl. Jes. 34: 6 (Edom), Jer. 46 : 10 (Egypte); Ezech. 39: 17 - 24 (Gog en Magog). Israël is gezonken tot het niveau van de heidenen en zal door God totaal vernietigd worden. Hi heeft Zijn gasten al genodigd en gewijd om als instrumenten van oordeelvoltrekking te werken vgl. Deut. 28 : 49 e.v. ; Jer. 1: 11 - 16.

Juist door het noemen van het offer wordt gewezen op Gods rechtvaardigheid want de offeraar erkent met het brengen van zijn offer Gods rechtvaardigheid (Calvijn). De heidenen die het oordeel in alle wreedheid zoals heidenen betamen voltrekken, doen dat als door God gewijden, alsof zij priesters van God zouden zijn omdat het koninklijke priesterschap in Jeruzalem ontheilgd was. Niemand van de Joden zal de dans kunnen ontspringen - en hiermee doen wij nu eigenlijk hetzelfde als zij die door de HERE veroordeeld worden, door een woordgebruik te volgen dat helemaal geen plaats heeft in het kerkelijke spraakgebruik. Om de 'dans te ontspringen' is een uitdrukking die misschien niet meer zo veel gebruikt wordt maar wel een aanduiding geeft van de invloed van de wereld op al ons doen en laten. Het was in Juda natuurlijk hetzelfde en die profeet onderstreept dit door over de kleding van de 'elite' te spreken. Geen status of hoge positie aan het hof of familiebanden of 'contacten' kunnen iemand redden van de wraak van God. Door hun uitheemse kleren verraden de staatsambtenaren en koninklijke familie dat zij op geldelijk en geestelijk gebied gebogen zijn voor de invloed van het heidense buitenland . Het is zelfs zo erg geworden dat zij ook allerlei belachelijke heidense bijgeloof overnamen. Als zij in de tempel komen dan springen ze zelfs over de drempel want het brengt ongeluk om erop te

Trappen. Dit assyrisch-filistijnse gebruik wordt blijkbaar tot vandaag toe nog in het Nabije Oosten gevolgd. De drempel is de zitplaats van de demonen en men mag hen niet beledigen door op hun koppen te gaan staan. Nu weet ik niet of het oude gebruik dat de bruidegom zijn bruid over de huisdrempel draagt er toch van afgeleid is. In ieder geval wordt het woord voor drempel in ons tekstvers altijd alleen voor de drempel van de tempel gebruikt en niet voor enige ander gebouw. De elite van het kerkvolk volgt pijnlijk getrouw de heidense gewoontes -in de wereld én van de wereld! - en is dus heel modern in de wereld. Maar dat gaat ook nog hand-aan hand met onrecht tegen anderen die minder bevoorrecht zijn. Het centrum van de corruptie is

Het koninklijke hof. Het is natuurlijk niet alleen Zefanja die dit ondervonden heeft, veel profeten veroordelen in de Naam van de HERE het wrede onrecht dat op het hele sociale leven zo'n ten hemel schreiende inbreuk gemaakt heeft. De uitdrukking 'geweld en bedrog' wordt keer op keer door de profeten gebruikt om te vermanen tegen het onrecht tegen de 'gewone man'. Nu is het voor mij altijd grappig-opvallend dat door de eeuwen Bijbelverklaarders en vertalers en de uitgevers ervan altijd weer zeggen dat die of deze profeet zijn boek zo actueel is' voor de moeilijke tijden waarin wij leven '. Er was heel duidelijk nog nooit een 'makkelijke' tijd. Alsof die de gelovige ooit in de Schrift beloofd was. Maar dat moet ons ook al hoe meer tot nuchterheid

dwingen wanneer wij van allerlei kanten met teksten om de oren geslagen worden die dan zouden 'bewijzen' samen met het nieuws-van-de-dag dat wij in de laatste stuiptrekkingen van het aardse bestaan leven. Met de hemelvaart van Christus zijn de laatste tijden aangebroken -- wanneer die voleindigt worden, vandaag of over duizend of een miljoen jaar, dat weet geen mens, alleen de Vader in de hemel. Ondertussen blijft het wonderlijk dat van alle boeken in de wijde wereld alleen het Woord nooit een verjongingskuur hoeft te ondergaan want dat is en blijft het Levende Woord. Calvijns uitgebreide opmerkingen over de moderne neiging om uitheems aan te trekken en zo overdadig dat het aandacht moet trekken en de jaloezie van armeren moet opwekken en hen dieper in de verachtingsmodder laat zinken is niet gisteren of vandaag maar slechts 'n 450 jaar geleden geschreven.. Het oordeel van God kent geen perken, dat slaat de hele tempelstad van hoek tot kant. Mens en gebouwen zullen huilend schreeuwen of krakend in elkaar storten terwijl dit on aardse geraas overschreeuwd wordt door de bloedstollende overwinningskreten van de vijand. De HERE zegt dat de inwoners moeten huilen want handelaars die in de Vallei vande materiaalkleurders handel gedreven hebben, zullen uitgedelgd worden. De handelaars worden met de naam Kanaänieten aangeduid, de oorspronkelijke inwoners van he Beloofde Land die uitmunten in schelmsheid en slinksheid in het zakenleven. Het volk van God was oorspronkelijk een nomadenvolk dat met hun vee rondtrok om later een meer gevestigd leven als landbouwers en dorps- en stadbewoners te leide. Ze stelden geen belang in zeevaart en het volgen van de duizenden kilometers karavaanroutes, het waren de onbesnedenen zoals het Filistijnse domein. Deze heidenen hadden de kunst vervolmaakt om mensen uit te buiten en waren gewetenloze winstkoopjesjagers. De Joden hebben nu geen goed voorbeeld voor zich gesteld maar zelf de 'kunst' van uitbuiting en geldgierigheid vervolmaakt - iets wat na de ballingschap in de diaspora, die wereldwijde verstrooiing, nu juist niet verdwenen was, maar ongeveer spreekwoordelijk geworden was.

De bankiers zal hetzelfde lot als de handelaars treffen.

De HERE zal zoals met lampen het hele Jerusalem doorzoeken. Zelfs de natuurlijke en mensgemaakte grotten en tunnels die de zachte steen van de heuvel waarop de stad gebouwd was doorspekten, zou geen wegkruipkans bieden. Blijkbaar is de gesteldheid van de bergen in Afghanistan veel hetzelfde en weten wij vandaag hoe moeilijk het zelfs voor de modernste infrarode, X-stralen en laserstraaloorlogstechnologie is om mensen erin op te sporen - maar voor wraak van de HERE is er geen mogelijkheid van wegkruipen.

En nu komen we weer bij een plaats in de nieuwe Bijbelvertaling waar er een aantal woorden uitgelaten zijn met de bedoeling om de zin beter en vlotter te lezen. Goed, het doet niets aan onze zaligheid af, alles wat we daarvoor nodig hebben staat in de nieuwe vertaling ook maar ... dan is het toch niet echt een vertaling maar een parafraze, een verduidelijkende uitgave. Dit moderne idee om de Bijbel te 'vertalen' scheidt problemen die alleen vermeden kunnen worden als de 1953 vertaling erbij gebruikt wordt omdat die meestal een letterlijke vertaling is en dus veel eerder het 'volle' Woord aan ons geeft al is het dan ook in een taalgebruik dat voor velen verouderd is. Wij gebruiken om de Naam van de HERE met vier hoofdletters of met één hoofdletter te spellen is ook helemaal niet om daarmee terug te blijven gaan naar de bekende oude paden maar omdat het de enige manier is om in onze taal de twee verschillende betekenissen van de heilige Naam aan te duiden. HERE dan als de trouwe Verbondsgod en Here als de Almachtige Schepper van hemel en aarde. In de nieuwe vertaling is dat belangrijke onderscheid schoon weggevalen.

Vers 12b luidt in de nieuwe vertaling; 'en de mensen straffen wat ze in hun zelftevredenheid denken :..' en in de 1953 vertaling : 'en bezoeking doen over de mannen die dik geworden zijn op hun bezinksel, dat in hun hart zegt :..' Inderdaad is de letterlijke vertaling niet zondermeer duidelijk maar is dat genoeg reden om een Bijbelse uitdrukking te verwijderen? De HERE - niet een mens - vergelijkt de Joden met belegen wijn. Elke wijn heeft altijd een bezinksel dat voor een tijd de wijn sterker en geuriger maakt en voordat deze gedronken kan worden is de wijn gezuiverd Jes. 25: 6. In

Jeremia 48: 11 lezen we: ' Moab (het wijnland) zit van zijn jeugd af rustig als wijn op zijn bezinksel , wijn die niet van één kruik in een andere over gegoten is... zijn smaak is dezelfde gebleven, zijn geur is niet veranderd.' De profeet Jeremia vergelijkt Moab dus met wijn die rustig op het bezinksel rustte zoals het volk ongestoord het land en zijn nationale karakter kon behouden. Zefanja gebruikt dezelfde vergelijking maar gebruikt een sterker woord voor 'bezinksel 'dat beschrijft dat dit bezinksel hard geworden is, dik geworden is tot een stroperige, bittere en onsmakelijke laag onder in het vat. In plaats ervan dat Juda zichzelf bekeerde van zijn dagelijkse zonden hebben zij zich thuis gevoeld op de basis van onzuiverheden totdat de God ontorende zonden de goede- wijn- van- heiligmaking- en gehoorzaamheid- aan- de- HERE de wijn totaal bedorven had. Het uitverkoren volk is veranderd in een verharde groep zondaars die de heidenen voorbijgegaan zijn in schaamteloze zonde. Het volk is onaanvaardbaar voor God geworden, ongeschikt voor gebruik, het enige wat gedaan kan worden is het weggooien.

De houding van de rijken als vertegenwoordigers van het geheel was dat de HERE 'geen goed of kwaad doet ' - Hij zal niet Zijn beloften uitvoeren maar ook niet Zijn dreigementen. Hij wordt is dus op hetzelfde niveau als de nutteloze afgoden gezet, eigenlijk lager want zelfs de heidenen respecteren hun zelfgemaakte afgoden nog meer dan de Judeërs. Een andere vertaling en verklaring is dat de rijken in verregaande zelftevredenheid stomdronken bewegingloos en bedwelmd op de belegen wijnen zitten . Hun materiële welvaart heeft hen afgestompt en geestelijk zo lui gemaakt dat zij er niet eens over dromen om nog met God rekening te houden. Maar God laat niet met Zich spotten en zal rijkdom en bezit die de enige basis voor hun bestaan zijn wegnemen en dan zijn ze is zonder iets en reddeloos verloren. De profeet wijst erop dat zelfs de wingerden die zij planten hen niet meer zullen helpen want de zo geliefde wijn die van deze druiven gemaakt zou worden zullen zij niet proeven. Dat moest verschrikkelijk zijn voor hen die juist van de wijn één van hun goden gemaakt hebben! Wat heeft dit Schriftgedeelte vandaag aan u en mij te zeggen? In kort dat wij ook moeten zwijgen voor de HERE. Wij moeten onze plaats kennen tegenover de HERE Here. Ja, dat klinkt niet lekker voor het moderne oor. Het is vandaag een moeilijker houding dan in de jaren die achter ons liggen. De tijdgeest heeft zijn vernietigende werk gedaan, ook in de kerk maar vooral in de bredere christelijke gemeenschap. De Franse Revolutie haar verkondiging van gelijkheid heeft niet alleen o.a. een gezagscrisis in het gezin veroorzaakt maar ook in het geloof en de geloofsbeleving. Ontzag, eerbiedig ontzag voor de heilige Almachtige God is in veel kringen veranderd in een eenzijdige vertekening van een hemelse Wonderdoener en

Noodhulp die jouw maat, jouw Vriend is. Dat dit het geloof in een crisis brengt wanneer de gelovige in een crisissituatie komt, is dan onafwendbaar. Wanneer de Allerheiligste ontheiligd wordt door Hem te vermenselijken en aan te passen aan modieuze menselijke standaarden dan zakken we af naar het niveau van de heidenen die goden volgens eigen smaak ontwerpen. Het is schokkend dat wij

moeten erkennen dat de orthodoxe Moslims hun god heiliger en met veel meer eerbied benaderen dan de luiddrugstigste groepen christenen.

Wij moeten onze plaats kennen als zondige, onreine mensen die niet van onze schuld kunnen vrijkomen maar die dag na dag meer maken en daarom onder het oordeel van de HERE zullen komen. Een oordeel dat onafwendbaar is behalve als wij met schuldbelijdenis vluchten naar onze Here Jezus Christus die volkomen betaald heeft voor al onze zonden

Zefanja 1 14 - 2; 3

In de vorige verzen heeft de profeet, in opdracht van de HERE, het oordeel over Juda aangekondigd. In de volgende verzen blijkt echter duidelijk dat de oordeelsdag van de HERE de hele volkenwereld zal treffen. Dit is de 'Dag van de HERE' waarover wij dikwijls bij de profeten horen. Deze 'Dag van de HERE' wijst in het Oude Testament niet op een bepaald tijdstip, niet op een bepaalde dag, maar op een in het algemeen toekomstig gebeuren. Het wijst op de geweldige macht van de HERE. Deze Dag brengt onheil over de goddelozen maar heil voor de gelovigen. Het geschreeuw op de Dag van de HERE zal zo bitter zijn dat zelfs de dapperste soldaat van angst en schrik zal verstijven. En het belangrijke is dat deze Dag heel –heel nabij is, die komt snel. Hoe nabij kon hetzelfde geslacht hoorders nog beleven. Het was net twee decennia later dat Assyrië viel het en nog minder dan twee generaties later viel Jeruzalem en nog een 47 jaar later waren Babels dagen geteld. Voor al deze volken was de Dag van de HERE nabij en voor Jeruzalem in het bijzonder. De beginwoorden van vers 15 hebben door alle eeuwen de lezers geweldig aangegrepen:

' Die dag is een dag van grimmigheid , van toorn ,
een dag van nood en benauwdheid,
een dag van stormen en verwoesting,
een dag van donkerte, van duisternis...

In de antieke Latijnse vertaling Dies irae , dies illa , calamitatis et miseriae. Dit vormt de achtergrond voor de herhalingen in de antieke Dodemis en wordt gedateerd zo'n 800 jaar geleden. Er wordt gezegd dat deze Schriftberijming in meer talen vertaald zijn dan enig ander gezang (Laetsch). Door middel van Zijn oordeel zal de HERE de mensen in paniek brengen, en het woord dat de profeet voor 'mensen' gebruikt wijst op alle mensen van de wereld. Hun bloed zal zo weinig waard zijn als het stof dat weg geschopt wordt. In de oudheid zoals in Afghanistan in onze tijd kon nog met een groot bedrag geld , goud of zilver een belegering afgewend worden, de brandschat, bij de HERE is er geen manier om Zijn toorn af te kopen. Het oordeelgeweld tart alle beschrijving. Geen ster van hoop, geen zilverrandje, slechts het vuur van Gods woede dat de donkere pikzwarte wolken omringt. Al wat tussen het geknetter van het vuur gehoord zal worden is het alarmgeschal van de ramshoren en het

krijgsgeschreeuw van bloed beluste vijanden. Blind van angst wankelen de mensen in de inferno van Gods toorn. Deze afgrijselijke voltrekking van Gods oordeel over Juda en Jeruzalem wordt getekend in de kleuren van de definitieve Oordeelsdag. Maar het is niet Gods laatste woord. Hij is de trouwe Verbondsgod vol van barmhartigheid. Hij roept nog weer een keer Zijn volk op tot bekering. Hij roept het volk op om te buigen, diep te buigen als arme bedelaars of slaven die de laatste aren van de naogst optillen. Zij moeten zichzelf rechtrikken, tot inkeer komen. Samenkomen zoals op een ambtelijke boetedag en vastendag. (Dat zijn allemaal mogelijke vertalingen/verklaringen van 2: 1.) Opvallend dat het 'volk' hier beschreven wordt met een woord dat net een heidens volk aanduidt- het trotse Juda is gezonken tot het niveau van een heidens volk dat God niet kent. Schaamteloos hebben ze God aan de kant geschoven, absoluut geminacht. Ze konden toch zonder God klaarkomen, het oordeel zal hen laten beseffen dat dat niet mogelijk is. God werkt altijd of ten goede of ten kwade voor de mens. Zoals altijd zijn de beelden in de Heilige Schrift geen wijsgerige hoge toverij met woorden die slim klinken maar nietszeggend zijn, zoals ik zo dikwijls bij andere geloven hun zogenaamde heilige boeken vind. De profeet komt nu met een beeld dat elke hoorder goed kende en dat wijst op iets dat als heel onaangenaam ondervonden werd. Wanneer het koren op de dorsvloer met stokken geslagen werd om het kaf van de tarwekorrel los te krijgen, kwam er zo makkelijk een windvlaag die het kaf dan liet rondwaaien zodat de hele binnenplaats of dorpsgebied met een wolk van kaf overtrokken werd. Kaf was zo licht als het spreekwoordelijke veertje en het minste of geringste trekje liet het weggewaaien, net zo zal het volk weggewaaien zoals niets en daarboven in een oogwenk verteerd worden door de vurige toorn van de HERE. Weer een dubbele waarschuwing. Vol warmte roept de HERE het volk weer op tot bekering. 'Zoek de HERE o alle ootmoedigen van het land .'Wij moeten hier nu helemaal niet denken dat de ootmoedigen nu net het voetzoolvlakvolk, de werkersklasse en 'achtergeblevenen' of sociaal verdrukten betekent. In de nieuwe vertaling lezen we in plaats van 'ootmoedige', de 'nederige'. Dat is ook goed maar als even lang onthouden wordt dat het arm en rijk en allen tussenin insluit. Het zijn de ootmoedigen op elke niveau van het rijk geschakeerde leven. Overal zijn er wel leden van het 'overblijfsel', deze minderheid. Hier worden beschreven de mensen die Gods rechtvaardigheid in het sturen van het afgrijselijke oordeel erkennen. Die zich buigen voor Zijn wil, die Hem zoeken in alles wat ze doen, die vroom leven en alles verwachten van Zijn genade in de komst van de Verlosser die zij bleven verwachten. Mensen die de wil van God in het dagelijkse leven uitvoeren door te streven naar gerechtigheid en nederigheid. Deze mensen worden door de profeet opgeroepen om te volharden in het doen van goede werken die als zichtbare vruchten van dankbaarheid licht in het donker brengen.

Meestal wordt Zefanja gebrandmerkt als een profeet die ons een onverbiddelijke wrede en steenharde God leert kennen. Net zoals wij vandaag tot in den treure moeten horen van de kant van de zogenaamde Pinkstergroepen dat zij niet veel erg hebben in de wrede God van het Oude Testament die totaal anders is dan de God van het Nieuwe Testament. Alsof er verschillende goden zouden zijn en de Bijbel niet het ene en volledige Woord van God voor onze zaligheid is. In elk geval zien wij in 2: 3 duidelijk dat God vol van barmhartigheid is voor ieder die Hem wil zoeken, bij Hem op audiëntie wil gaan.

Dikwijls spreken de profeten Gods oordeel conditioneel uit, er worden voorwaarden gesteld. Misschien blijft u de straf gespaard op de Dag van de toorn van de HERE.

Misschien... ja, de profeet zelf kan er niets aan doen, hij is zelf machteloos, maar vertrouwt op Gods genade dat Hij zal sparen. Hoe wonderlijk is het dat God het zaad van het Woord toch laat groeien zodat er wel ergens mensen waren die zich onder de oordeelprediking van de profeet bekeerd hadden. Hoeveel? Wie weet? De verkondiging van het Woord lijkt zo dikwijls zo onvruchtbaar maar deze beproeving moet geduldig gelovig gedragen worden door eenvoudig jouw roeping uit te voeren, door te zaaien en de rest aan God over te laten. En als wij dan soms moedeloos willen worden dan moeten we maar een beetje terugdenken aan onze Here Jezus daar aan het kruis.... wat was er te zien van het resultaat van Zijn verkondigingswerk? De apostelen schitterden in hun afwezigheid...

Zoals Luther bij zijn verklaring van de profeet Jona schrijft Calvijn hier bij zijn verklaring dat God de Woordverkondigers troost dat zij niet moeten denken dat hun werk alleen vergeefse moeite is omdat het lijkt alsof de mensen toch niet luisteren. De bedienaars van het Woord moeten niet van hun roepingsweg afwijken omdat er altijd wel enkele hoorders zijn die 'na een lang tijd tonen dat zij op een Goddelijke en wonderlijke manier bewaard zijn zodat ze niet samen met de anderen omkomen.. De gelovigen moeten niet opletten op wat de massa doet en hoe zij optreden maar zij moeten met spoed naar de HERE gaan wanneer God hen oproept tot berouw en hen hoop op vergeving geeft. Wanneer God Zijn stem verheft verhard de ene mens de andere en zo jagen ze elkaar naar de ondergang toe. Zo gebeurt het dat alle onderwijs zonder resultaat blijft. Daarom gebruikt de profeet dit als een geneesmiddel als hij erop wijst dat het verkeerd is als de één voor de ander kijkt want zo vuren ze elkaar aan tot grotere opstandigheid. De ootmoedige moet zich laten leren wanneer de HERE Zijn hand naar hen uitstrekt en laat zien dat Hij genadig zal zijn als zij maar naar de goede weg terugkeren.' Het blijft voor ons die gehersenspoeld worden door de afgoderij van 'democratie' en 'mensenrechten' die gehoorzaamheid eisen voor de wil van de meerderheid en de 'rechten' van de vergoddelijkte mens, het blijft voor ons de God gegeven roeping om onze wil en de wil van de meerderheid ondergeschikt te maken aan de geopenbaarde wil van God. Het bevel blijft dat de rechtvaardigen God moeten zoeken. Het klinkt tegenstrijdig dat zij die zich aan Gods dienst gewijd hebben en een oprecht leven geleid hebben, God moeten zoeken. Wij leren eruit dat zelfs de besten door de tuchtiging van God aangevuurd worden om met nog meer ijver de ware godsdienst te zoeken want niemand kan ooit volmaakt zijn roeping uitleven. God spoort ons tot groter geloof en geloofswerken aan wanneer tegenspoed

ons treft en God ons door duidelijke tekens toont dat Hij toornig is. Calvijn gaat verder: 'Wij weten hoe ernstig het geloof geschud wordt als goede en slechte mensen samen zonder onderscheid door de hand van God geslagen worden. De vromen denken dan dat het hen niet baat dat ze God gediend hebben want ze belanden in dezelfde ellendes als de anderen. Deze beproeving kan zelfs de sterksten onder ons laten wankelen. Daarom spoort de profeet ons tot volharding aan want het einde zal verschillend zijn. Het is alsof de profeet zegt: God zal u niet onmiddellijk belonen, maar uw geduld zal uiteindelijk zien dat Hij een rechtvaardige Rechter is die Zijn kinderen in de uiterste nood verzorgt en redt.' Hoe moeten wij God zoeken? Niet met allerlei ceremonies en uiterlijke wetswerken. Die spreken ons vlees aan, die ontroeren ons soms zo lekker en de pracht en praal strelen onze ogen terwijl de ceremonies onze oren en soms neuzen ook strelen. Eigenlijk vraagt God veel minder dure en eenvoudiger dingen hoewel die gewoonlijk helemaal geen gemakkelijker dingen zijn. Wij moeten heilig en rechtvaardig leven door 'eenvoudig' in gehoorzaamheid aan

God en dus ook in liefde tegenover God en naaste te leven. Daarbij komt dan ook de ootmoed want zelfs voor de sterksten onder ons is het moeilijk om niet te klagen en te kermen en opstandig te zijn als God ons moeiten laat krijgen. Petrus bedoelt hetzelfde als hij zegt: 'Onderwerp u in nederigheid aan de krachtige hand van God' 1 Petr. 5: 6. De gelovige moet in geduldige onderwerping aan God deze bevrijding die Hij beloofd heeft rustig afwachten. God is niet verplicht om de rechtvaardige en ootmoedige mens te redden – wij belijden toch op grond van de Heilige Schrift dat zelfs de allerheiligste mens nog maar een klein beginsel van de gehoorzaamheid heeft zolang wij in dit leven zijn Heid. Cat. zondag. 44 - niemand verdient de vrijspraak. Het 'misschien' blijft u de straf gespaard 'beklemtoont dit. Maar juist dat 'misschien' opent de weg voor het jubelende uit genade alleen dat door de reformatoren zo beklemtoond is. Mag God ons door de Heilige Geest van onze Verlosser Jezus Christus, de volmaakte Zachtmoedige en Nederige van hart Math. 11: 29 in ware rechtvaardigheid en ootmoed leiden.

Zefanja 2 : 4 - 3 : 5

Wij als moderne mensen hebben ook maar onze problemen met zaken waarover we in de Bijbel lezen en die in de huidige tijd niet juist als, om nou maar een gonswoord te gebruiken, 'politiek correct' beschouwd worden. In een tijd waarin onze twee of drie vorige generaties de grootste gemechaniseerde mensenslachten van alle tijden ondervonden hebben zijn deels als een reactie daarop 'mensenrechten' het één en al. Of worden ze? Theoretisch misschien, praktisch slechts als ze ook weer 'gedemocratiseerd' worden. Zolang ze niet tegen de vergoddelijkte 'meerderheid' ingaan dan zijn 'mensenrechten' evangelie. maar als je in de minderheid bent en dus 'democratisch' uitgeschakeld bent met de 'democratische' plicht in een tijd van Afrikarenaissance om samen-te-gaan dan zijn de mensenrechten van het individu een ronde nul in waarde. Zo wordt aan de ouders het recht ontnomen om kinderen in de roeping van de christelijke opvoeding te tuchtigen. Zo worden scholen niet alleen hun vroegere 'christelijke karakter' - wat dat praktisch ook was – ontnomen maar ook verplicht om heidense afgodsdiensten als gelijkwaardige godsdiensten bekend te maken... Deze mensenrechten geloven hebben natuurlijk ook invloed op de manier waarop de Bijbel verklaard wordt. Eén van de problemen die nu gemaakt worden is de onaanvaardbaarheid van de zogenaamde 'wraakpsalmen' in de heilige Schrift. Die botsen nu met het o - zo - ordentelijk-beschaafde gevoel van de mondige mens. Zo beschaafd dat abortus goedgepraat en wettig beschermd en geprezen wordt alsof die geen bloedige moord zou zijn. Niemand wordt in de meest beschaafde ordentelijkste tijd enigszins anders als een zondig mens die met twee maten meet als het hem past. De mens is in zonde ontvangen en geboren en blijft geneigd tot alle kwaad ,ja de Schrift leert ons dat - maar dat is natuurlijk ook weer fout in de ogen van de Bijbelcritici. Wij lezen nu in Zefanja's middelste deel, zoals bij verschillende anderen van zijn collega's, profetieën tegen de buurstaten. Wij lezen die, beter gezegd wij lezen erover. Is dat nu zo erg? Niet wanneer wij dat in de goede geest

doen. Het is toch geen juist opwekkende leesstof. Die gaat over de vijanden van God en Zijn volk en de strenge straf die zij ontvangen. Die leert mij de rechtvaardigheid van God en dat ik gerust de eenzijdige 'lieve Jezus' gedachte van de laatste eeuwen kan vergeten want de Koning van de schepping springt niet liefelijk om met Zijn vijanden. Als ik zo gezind de oordeelprofetieën die aan de heidenen geadresseerd zijn snel doorlees zal dat mij niet ten kwade gerekend worden. Ze zijn totaal een paard van een andere kleur als ik het niet van belang acht omdat het niet past bij mijn eigene afgodsbeeldje dat ik naar mijn smaak en aangepaste tijdsgeestrecept van God gemaakt heb. God is de Wreker van Zijn gerechtigheid over allen van alle eeuwen die Hem niet eren en liefhebben en niet gehoorzamen. ie beste 'spindokter' kan er niets aan veranderen. Wat in de Bijbel staat is het Woord van God van A tot Z, van het eerste vers in Genesis tot het laatste vers in Openbaring. Punt uit! Maar dat wil niet zeggen dat elk deel in de Heilige Schrift mij, mijzelf, met dezelfde kracht aanspreekt. Ik die van God bepaalde talenten ontvangen heb en andere talenten niet ontvangen heb maar bij andere mensen opgemerkt en (soms kan) waarderen, heb niet hetzelfde gevoel voor bijvoorbeeld ieder van de vier evangelieschrijvers. In de manier waarop Lukas, de medicus, schrijft kunnen wij iets van zijn achtergrond ontdekken. De Heilige Geest gebruikt de schrijver niet tegen wil en dank maar met gebruikmaking van zijn eigen bijzondere talenten. Heel anders is de manier waarop Johannes schrijft. Daarom spreekt de Woordverkondiging van de ene evangelist de ene gelovige meer aan dan de andere gelovige. Dit houdt verband met mijn aard en heeft niets te maken met kritiek op het Woord van God. Een pessimistische zwartkijker zal anders naar de oordeelprofetieën dan ik kijken en ik kijk er anders naar dan een borrelende spontane extrovert. Dat maakt het leven toch zo'n heerlijk interessant rijk leven, al deze verschillende soorten levensspecerijen. Het oordeel dat de profeet nu in de Naam van de HERE over de volken rondom Juda afkondigt is troost voor hen die uitverkoren zijn omdat zij nu weten dat er in de toekomst een verandering zal komen. God zal Juda niet altijd blijven straffen maar Zijn vizier later op de andere volken richten. Het overblijfsel dat door de HERE uitverkoren is zal blijven bestaan zodat de Kerk kan blijven voortleven. De gelovigen worden dus moed gegeven zodat zij in de grote verdrukking niet aan Gods barmhartigheid zullen wanhopen of jaloers zouden worden op de goddelozen. De Filistijnen en hun steden zullen verwoest worden en het is zo gebeurd dat er vandaag geen spoor meer van dat volk te vinden is. Ten overvloede wil ik er weer op wijzen dat dit wat vandaag en de laatste halve eeuw in Israël gebeurt werkelijk waar niets met Zefanja's profetie of met enige bepaalde Bijbelse profetie te maken heeft. Wij moeten altijd het tekstverband onthouden. De profetieën in het algemeen hebben een bepaalde datering en moeten in dat tekstverband gezien en verklaard worden, dan kunnen wij vandaag zien dat ze in het algemeen al vervuld zijn. Veel van de profetieën worden ingekleed in het scenario van de Dag van de HERE die dan ook wel wijzen op de Dag van de Wederkomst, de Oordeelsdag. Het belangrijkste IS en BLIJFT echter dat het hele Oude Testament reikhalzend uitzag naar de komst van onze Here Jezus Christus en dat alle profetieën daaraan dienstbaar waren. In vergelijking daarmee zijn profetieën over wat gebeurd zou zijn en gebeurd is en mogelijk nog zal gebeuren, van bitter weinig belang. natuurlijk zijn er zogenaamde 'onvervulde' profetieën maar de betekenis daarvan doet absoluut niks, hoegenaamd NIETS aan onze zaligheid. Het is werkelijk niet belangrijk genoeg om ons daarmee te verwarren. ALLES wat voor onze zaligheid van belang is, is VOLLEDIG in het Woord aan ons geopenbaard. De rest zullen we op Gods tijd en manier wel leren kennen. Tot dan zie ik bij ongeveer alle 'onvervulde' profetieën een beslist Stopteken staan! Elke

oorlog, ramp en ellende is een voorspel van de Oordeelsdag, en die laat de Wederkomst nader komen. Elke beproeving komt over ons uit de Hand van onze hemelse Vader die ons daardoor ook al maar meer laat verlangen naar het volmaakte leven. Voor het overblijfsel van Juda, het getrouwe deel van de uitverkoren Kerk is er geen oordeel maar heerlijke beloften. Dit laat ons al denken aan de woorden van de Heidelberger antw. 52 dat wij 'een Rechter uit de hemel verwachten die al Zijn en mijn vijanden in de eeuwige verdoemenis zal werpen, maar mij met alle uitverkorenen tot Zich in de hemelse blijdschap en heerlijkheid zal nemen'- maar dat **was** en **is** nog toekomstmuziek. Aan Juda's minderheid was eerst een aardse heerlijkheid beloofd: de kustreek met veilige weideplaatsen en woonplaatsen want ' de HERE hun God zal Zich over hen ontfermen en hun lot veranderen'. Wonderlijk mooi de tekening van de kudde van de Goede Herder. Maar wij moeten toch maar blijven onthouden dat dit nooit reden moet geven om onze kracht in getallen proberen te gaan zoeken. Het zal ons altijd beschaamd laten staan, het overblijfsel is altijd een minderheid die moet verwachten om minachting te ondervinden, per slot van rekening is dit wat Jezus Christus beleefd heeft en hoe kunnen wij als navolgers van Hem iets anders verwachten? Dat het heidense immigrantenvolk zo'n oordeel zou ontvangen kunnen we verstaan. Het oordeel over Moab en Ammon is nog zwaarder. Zij waren familie van Juda als zonen van Lot maar niet alleen berucht om hun arrogantie en onmenselijke wreedheid maar ook door hun felle vijandschap tegen Israël. Zij waren vijanden van Gods volk en er altijd op uit om het door God Beloofde Land te heroveren, mensen die de God van het Woord verworpen hebben en hun eigen afgoden geschapen hebben, zij zullen mét hun menselijke maaksels vernietigd worden. Het Judese volk zal in de oordeelsdagen mogelijk in wanhoop denken dat God niet ziet hoe ontzettend ze lijden maar God laat hen nu horen dat Hij de broedervolken juist zo zwaar straft omdat zij in het verleden Zijn volk zo gemeen behandeld hebben. God heeft het gezien en onthouden om dan op Zijn tijd te reageren. Mogelijk ook op grond van deze tekst dat het spreekwoord zegt dat Gods molen langzaam maalt. Plotseling trekt de HERE de kring van het oordeel over de wereld, alle volken moeten kennisnemen van Zijn oordeel en gewaarschuwd zijn om aan hetzelfde oordeel te ontsnappen. De HERE laat nu Zijn oordeel weerklinken over de machtigen van de aarde, Ethiopië en Assyrië. Hoe ontstellend waar kwam het oordeel over Assyrië's' trotse majestueuze Ninevé uit. Van deze wonderlijk machtig mooie stad kende men lange tijd niet eens zijn plaats meer. Verstommend het oordeel dat deze trotse stad en volk troffen. Juda moet echter niet denken dat er voor haar tijd of plaats is voor leedvermaak. De profeet geeft weer profetieën tegen Jeruzalem. Vreemde steden zullen vernietigd worden maar hun eigen stad is geen haar beter. Weer een ernstige vermaning aan de kerkmensen en tempelstad maar ook een bemoediging aan het overblijfsel. Wij lezen hier één van de aller-felste aanklachten tegen de inwoners van de tempelstad die gezonken is tot een niveau waar zelfs de heidenen met moeite zouden kunnen komen. De HERE klaagt haar aan dat zij opstandig is, vuil bezoedeld en dan nog al als tempelstad, maar ook tegenover de mensen zich in verdrukking te buiten gaat en ongehoorzaam aan God is. Nu kan de vraag bij ons opkomen wat dit nu met ons vandaag te maken heeft? Goed, wij zullen in mindere of meerdere mate wel erkennen dat we ook geneigd zijn om ongehoorzaam tegen God te zijn, hardleers en wij ons ook maar niet willen laat gezeggen. Maar is dat dan zó erg? We moeten onthouden dat de profeet sprak met het heilige volk dat God uitverkoren heeft als Zijn bijzonder eigendom. Daarom is er geen reden voor dat wij die zich gelovigen noemen ons vandaag niet van dit oordeel hoeven aan te trekken. Onze

toestand is niet beter dan die van de Judeërs en inwoners van Jeruzalem. Jeruzalem was het aardse heiligdom van God en toch horen we hoe geweldig ernstig de profeet stad en inwoners berispt. Er is eenvoudig geen reden waarom wij in deze tijd onszelf zouden vleien als wij ons niet rustig aan God onderwerpen en toelaten dat wij door Zijn Woord geleid worden. Dan moeten we ook geduldig verdragen dat we terechtgewezen worden elke keer wanneer we niet genoeg naar Gods onderricht luisteren en dan door Hem beproefd worden (Calvijn). De kernzonde van Jerusalem was dat zij hun hoop voor redding niet op de enige HERE stelden, hieruit kwam de hele opstapeling van zonden voort. Juist dit gebrek aan vertrouwen op de HERE is de basis voor alle bijgelovigheden zegt Calvijn. Precies hetzelfde geldt voor onze tijd met zijn absoluut onverstaanbare en ongelofelijke groei in bijgelovigheid van sterrengeloof tot de toverij door sangoma's die als politiek correcte daad tot in het zakenleven beoefend wordt. Vooral de leiders zijn de oorzaak van het geweldig morele en zedelijke verval van de eens heilige stad. Met dierlijke wreedheid worden de mensen die naar Gods beeld geschapen zijn verdrukt en uitgebuit. Ondertussen spreken de profeten geen woord van vermaan, maar zijn ze lichtzinnige grootpraters, roekeloze trouweloze bedriegers. De priesters die met het heilige elke dag in aanraking kwamen verontreinigen het en verkrachten die heilige Wet die door hen juist aan het volk geleerd moet worden. In ten hemel schreiende contra's met al het gespuis van een 'elite' die zijn God gegeven roeping in de modder vertrapt staat de HERE, alleen Hij is rechtvaardig en alleen Hij doet geen onrecht. Verbreken de mensen voortdurend alle orde die door God gegeven is, elke ochtend kan op Gods trouw staatgemaakt worden. Het is troost voor de gelovige maar verschrikking voor de verharde zondaar want de Rechtvaardige zal het oordeel voltrekken omdat Hij getrouw blijft aan Zijn Woord.

Zefanja 3: 6 - 8

Eén van de gevolgen die God wil werken op het zien van Zijn oordelen over de mensen, is dat Hij wil hebben dat wij ons gewaarschuwd voelen en ook daarom Hem zullen vrezen. Het blijft altijd maar een moeilijke zaak voor elk mens om de oordelen van God naar recht gade te slaan, om ietwat in de taal van de psalmberijmer te spreken. Is elke beproeving een teken van Gods toorn tegen de mens? Ja, natuurlijk in het algemeen is het zo dat elke ramp een teken is van Gods toorn over de zondeval en het gewroet in de zondige modder door het menselijke geslacht. Er zou nooit enige ellende geweest zijn als - dat groet ALS ... - onze voorouders in het paradijs niet gezondigd hadden. En op dat 'als' volgt het onvermijdelijke 'maar' MAAR het is gebeurd en wij zitten met de gebakken peren van de erfzonde. Elk mens is in zonde ontvangen en geboren en van nature geneigd om God en zijn naaste te haten HC zond. 2. Om nu weer ietwat af te wijken net een zijdelingse opmerking: we worden al veel langer dan een eeuw wijsgemaakt dat de mens door miljoenen jaren evolutie of ontwikkeling geworden is wat hij is. Als we kijken naar de prestaties van de mens dan is het iets geweldigs maar dat mes snijdt naar alle kanten , positief en negatief. Wat heeft de mens al niet gepresteerd op de bijna vervolmaking van de kunst om medemensen te vernietigen, de natuur op de rand van de ondergang te brengen en u kunt zelf maar invullen. Dan was de evolutie van de mens ook maar een geweldig fiasco. Door de evolutie THEORIE aan te hangen - en onthoudt het is slechts een theorie die in elk geval onbewijsbaar is maar wel zelfs met koude wetenschappelijke feiten weerlegd wordt en die nogal door ongelovige wetenschappers - door evolutionist te willen zijn komen we in allerlei opzichten in

strijd met het geopenbaarde Woord van God. Eén daarvan is dat de hele zondeval dan eenvoudig moeilijk gehandhaafd kan worden evenals het werkelijke bestaan van iemand als Adam en Eva. Dan moet de snoeischaar in de Bijbel gestoken worden om onze theorieën te laten blijven. De evolutietheorie is niet alleen maar een zaak voor mijn smaak of niet, is niet maar net iets wat slechts de biologie en de natuurwetenschap raakt, ze raakt absoluut direct mijn geloof. Als er werkelijk een evolutie, een ontwikkeling van absoluut NIETS naar een eencellig levend ding en daarvandaan in de loop van miljoenen jaren tot de mens was, dan is de Here Jezus Christus helemaal voor niets naar onze aarde gekomen en is Hij voor niets aan het kruis gestorven. Het blijft mij nog altijd verstommen dat de mens het buitenste ruim juist wil verkennen .. om meer te weten te komen over het 'ontstaan van de aarde'. Als het geld van alle projecten die op het antwoord op deze vraag opgezet worden gebruikt zou worden voor hulpverlening van de mens-in-nood dan zou de aarde waarop wij mogen vertoeven een veel betere plaats kunnen zijn. Om het buitenste ruim voor experimenten voor de ontwikkeling van medicijnen en technologie te gebruiken is opbouwend, om het te gebruiken voor het zoeken van een antwoord waarvan die vraag als beantwoord is, is liederlijk geld morsen. Het geeft in elk geval geen oplossing voor rampen en ellende waarmee de mens moet worstelen. De vraag was of wij rampen in ons eigen leven, ons kerkelijke leven, ons volksleven, ons land en in de wijde wereld als oordelen van God over onze persoon, familie, volk of wereld moeten beschouwen. U weet wel zo in die trant van 'wij leven in de laatste seconden van de laatste dag van de wereld!' Onheilsprofeten die groot en klein doodsbang moeten maken met het 'einde van de wereld' verhalen en de doemdenkende mensen met hun pikzwarte schildering van de afgrijselijkheden van het laatste oordeel compleet met een tekening van de duivel met staart en drielandvork - en dit alles om 'zielen te redden' door de arme zielen eerst in doodsbanige vertwijfeling te jagen. Natuurlijk leven wij in de laatste dagen. De Bijbel leert ons dat. Maar wat leert de Bijbel ons er verder over? Allereerst dat de laatste dagen begonnen zijn met de hemelvaart van Jezus Christus zodat wij al op een tweeduizend jaar van de 'laatste dagen' kunnen terugkijken. Verder leert de Schrift ons dat de Rechter op dit ogenblik op de wolken kan verschijnen maar misschien pas over een duizend of twee jaar of over een miljoen jaar. Onze roeping is om elke dag onze dagtaak getrouw te verrichten en om de Dag van de Wederkomst met verlangen te verwachten. Met verlangen, niet met doodsangst. Zijnde rampen en andere ten hemel schreiende ellenden dan geen teken van de Wederkomst? Ja, maar deze tekenen zijn er al van Christus' hemelvaart af. Verder zijn ze mogelijk een uiting van Gods toorn over de hardvochtige zondebeleving van veel mensen. Maar de rampen zijn behalve een waarschuwing over Gods toorn over de zonde van het menselijke geslacht en er een straf op ook en vooral voor de gelovige een toets die God ons geeft om ons in het geloof te versterken vgl. Jak. 1. In plaats van diep te spitten in deze zaken waarover de Heilige Schrift ons alleen leert wat we nodig hebben om 'heilig en Godzalig te kunnen leven moeten we maar liever doen wat Jakobus ons leert God bidden om wijsheid'. Dit wat de rampen van vandaag, mensgemaakt in oorlogen of 'natuurrampen, betreft. De rampen waarover we in Zefanja lezen zijn totaal iets anders. Hier geeft God niet alleen kennis van komende rampen, maar ook de reden voor de losbarsting van alles wat wij zo geweldig graag een hels geweld noemen. De komst van deze rampen was beslist enkel en alleen Gods vernietigende oordeel over mensen en volken die Gods rechtvaardige Wet aanhoudend overtreden hebben. Maar wat dan van de gelovigen die dezelfde oordelen als de goddelozen ondergaan hebben? Daarover heeft een moderne rabbi een bestseller geschreven met de

schreeuwende vraag over waarom straf God goede mensen? Dat hij een rabbi is wordt al duidelijk in zijn vraag uit want de beproefde rabbi gelooft in de inherente goedheid van mensen, en is zoals zo veel joden een humanist – met uitzondering van de zo bekende of beruchte materialisten. De Schrift leert ons niets over het sprookje van de inherente goedheid van mensen, David heeft ook aan de dragers van de vlag met de Davidster geleerd dat de mens in zonde ontvangen en geboren is. Om dat probleem te boven te komen is de geleerde en diepbeproefde rabbi met de 'oplossing' gekomen dat God het kwaad niet wil maar jammer genoeg niet in staat is om de boze duivel te verhinderen om het kwaad te laten plaatsvinden. Zover dan wat de voorzienigheid van God betreft, die past niet in het moderne leven met zijn noodlotsgang van oorzaak en gevolg. De gelovige buigt voor de wil van God zoals Hij die in Zijn raadsplan bepaald heeft maar het is dan geen fatalisme zoals de Islam ons wil wijsmaken. In de machtige zondag 10 van onze Heidelbergse catechismus belijden wij kinderlijk ootmoedig dat God met Zijn Vaderhand alles onderhoudt, onder alles Zijn Hand houdt en ons zo door het leven draagt. Wij belijden dat het voordeel van dat vaste weten is 'dat wij in alle tegenspoed geduldig, in voorspoed dankbaar moeten zijn, en in alles wat nog over ons kan komen, een vast vertrouwen moeten stellen op onze getrouwe God en Vader, dat geen schepsel ons van Zijn liefde zal scheiden, aangezien alle schepselen zo in zijn Hand zijn dat zij tegen Zijn wil zich niet kunnen roeren of bewegen.' Bij deze belijdenis door de gelovige zijn er 13 teksten uit de Bijbel aangehaald. Alles wat wij belijden komt enkel en alleen uit de Heilige Schrift het 'sola Scriptura' van de Reformatie blijft altijd het antwoord op alle levensbelangrijke levensvragen. Juda zag de toorn van de HERE losbarsten over de volken van de wereld en m.n. over hun zustervolk Israël dat in wrede ballingschap weggevoerd was. Ongeveer voor niets. De inwoners van de tempelstad lieten zich niet terechtwijzen. Zonder bekering geen uitkomst.

In het vervolg van zijn profetie brengt Zefanja elke keer weer de troost van de HERE voor het kleine groepje gelovigen dat overgebleven is. Het is heel interessant dat een Bijbelverklaarder er achter kwam dat vers 8 het enige Bijbelvers is dat alle medeklinkers en slotletters van het Hebreeuwse alfabet bevat. Waar Bijbelverklaarders zich ook niet mee bezig houden.. Nu echter alweer een woordje van kritiek op de 1983 vertaling waar weer iets ingevoegd is dat niet in het oorspronkelijke staat met de bedoeling om de betekenis duidelijker te maken maar in dit geval een verklaring is die niet noodwendig de goede verklaring is. Wij lezen in 3: 8 ' daarom, wacht op Mij in vrees, zegt de HERE'. In de oude vertaling staat er net 'Daarom, verwacht Mij, spreekt de HERE..' Er staat dus niet in het oorspronkelijke 'in vrees'. Goed, dit doet aan onze zaligheid niets af. Toch zou het alleen correct geweest zijn als de 1983 vertaling de oude vertaling gevolgd zou hebben door woorden die niet in het oorspronkelijke staan, maar ingevoegd worden ter verduidelijking, tenminste cursief te drukken. Calvijn verklaart de woorden ook zoals de vertalers van de nieuwe vertaling. De HERE zou dus met de goddelozen spreken en hen op z'n laatst het oordeel aanzeggen. Toch klinkt dat in het licht van het vervolg goed denkbaar dat juist de gelovigen hierin getroost worden dat zij geduldig vertrouwend op Gods hulp en nabijheid moeten wachten in die tijden die de haren ten berge zullen rijzen. Want op Zijn eigen Goddelijke tijd zal de HERE opstaan als Rechter die Zijn recht handhaaft in de vernietiging van alle tegenstanders om Zijn verdrukte Kerk te redden en te verlossen. Weer wordt deze oordeelsdag verbonden met de laatste Oordeelsdag wanneer de hele aarde door de vurige toorn van de HERE vernietigd zal worden. De vernietiging van alle vijanden zal echter ook di redding van het gelovige Godsvolk zijn. Het is in

dit Oudtestamentische boek al een voorafspiegeling van de tijd van de Nieuwtestamentische genade en de uitbreiding van de Kerk van Christus tot het einde van de aarde. Van dit vers af tot het einde van dit kleine profetenboek gaat het over dat troostvolle gebeuren voor Gods volk.

Laat ons juist wanneer wij ons verward voelen in een tijd van chaos en dan zo gemakkelijk aangevallen worden door gedachten van twijfel bij het zien van de voorspoed van de goddelozen geduldig op de HERE wachten. Wij kunnen zo gemakkelijk tot twijfel komen aan de rechtvaardigheid van God. De Psalmist heeft het zo scherp getekend in psalm 73 die in de berijming ons aangrijpt door zijn tekening die door alle eeuwen heen de waarheid blijft :

Ik heb gepeinsd , diep in mijn hart
in levensraadsels lang verward ,
toen ik moest zien met lede ogen
hoe boosaards aangroeen in vermogen.
Ze zijn gezond en leven lang,
maar ánderen worden van kwelling krank ;
op hen rust geen ongeluk,
maar anderen slijten hun leven in druk.
Zoals een snoer van edelsteen
zwaai trots om hun nekken heen;
en hun geweld en gruweldaden
bedekken hun lijf als praalgewaden.
Hun ogen puilen van vet naar voren,
inbeelding van hun hart loopt over.
Hun spot verdrukt, en in hun oog
Zijn nét zichzelf, geen ander hoog.
Hun spot en van hun spotternij
raakt ook de hemel zelf niet vrij ,
terwijl hun tong op aarde wandelt
en grootspraak voegt bij boze handel.
Daarom draaien zondaars naar hen heen,]
met hen in misdaad lotgemeen ,
en roemen: Zouden wij de HEER moeten vrezen?
Zou er bij Hem dan kennis wezen?
Maar nú , hoe anders is het mij!
Gods heiligdommen ingeleid,
straalt mij een ander lichtglans tegen ;
ik zie hun end ...het zijn gladde wegen
waarop de Heer de voet laat gaan
van boosaards die Hem trots weerstaan.
Ze wankelen al om neer te storten -
een bouwwerk dat een puinhoop wordt.

Zefanja 3: 9 - 13

In onze tijd is er vanuit de zogenaamde Wereldraad van kerken maar zelfs ook vanuit de Rooms Katholieke Kerk en nog wel bij monde van de Paus een heel sterke toenadering naar de Moslims toe. Of het 11 september terrorisme er een verschil aan zal maken is te vroeg om te zeggen. Dat hangt zeker af van de radicale facties in de moslimwereld. Waar wij echter belang in stellen is het feit dat christelijke kerken de Moslim als een soort waar geloof beginnen te zien. Hoe dat te rijmen is met de Schrift gaat het verstand van een mens te boven. Het lijkt zelfs alsof de Paus meer toegenegenheid voor de moslims dan voor Protestanten heeft. Zelfs de Anglicaanse Kerk is er heel recent nog tot zijn grootste schok achter gekomen dat hij niet echt erkend wordt. Al deze woelingen zijn de dood in de pot voor de zending. Als elke zogenaamde godsdienst dan erkend wordt als een godsdienst i.p.v. een afgodsdienst en men al hoe meer zogenaamde i.p.v. van interkerkelijke bijeenkomsten voor je ogen op de televisie ziet afspelen, dan wordt zending een onmogelijkheid. Het is trouwens al moeilijk om wettig zending in ons land te bedrijven als je niet de verschillende wetten over de vrijheid van de mens en mensenrechten en vrijheid van godsdienstbeoefening enz. enz. wil overtreden. Gelukkig is ook het zendingswerk niet alleen mensenwerk. Het is Gods werk met behulp van mensen. Mensen die net in gehoorzaamheid zaaien en het groeiwerk aan God overlaten. Deze God laat Zefanja zeggen dat Hij die God is de lippen van de volken rein zal maken. Ja, de volken én Juda zullen onder het oordeel van de HERE doorgaan maar een reden voor hoopvol rustig vertrouwen op God is dat de Kerk van God

onvoorstelbaar groot zal worden. Hij is de Werker van deze groei. Het piepkleine Juda besloeg nauwelijks 13000 vierkante kilometer maar zelfs vanuit Kus dat Ethiopië is zullen bekeerlingen komen. Ethiopië dat beschouwd werd als het einde van de wereld en veertigduizend keer groter dan Juda was. Wereldwijd zal God zijn Koninkrijk van Genade laten komen. Dit geweldige gebied zal niet door de macht van oorlogsmachinerie en bloedvergieten overwonnen worden maar langs de weg van vrede, door de verkondiging van de enige Blijde Boodschap. Omdat allen met reïne lippen de enige HERE zullen aanroepen en Hem eenparig zullen dienen betekent het ook dat er dan een heerlijke vrede zal heersen onder alle volken. Zij zullen God niet maar net lippendienst bewijzen, maar allen zullen als één man Hem dienen, letterlijk met een eenparige schouder, dus hun schouders met vreugde onder de lichte last van de verkondigingsroeping plaatsen in dankbare blijdschap voor de onverwacht grote genade. Het beeld van de schouder is ontleend aan het gebruik dat dragers een vracht samen op de schouders droegen maar dan moet er absolute samenwerking zijn anders valt de vracht op de grond. Wij dienen God dus met een eenparige schouder als we elkaar helpen in eenstemmige samenwerking. Wij moeten hetzelfde doel nastreven en elkaar niet alleen helpen maar ook bemoedigen en zo in vrede en blijdschap onze taak volbrengen. In het kerkelijke leven ontbrak dit door de eeuwen er nogal wat aan. Wij zijn uiteraard nogal geneigd om veel nadruk op de verschillen te leggen. Ik kan nooit vergeten dat ik als kind op familiebezoek in een klein vissersdorpje was. De mannenbroeders van het dorp zongen allen samen in het mannenkoor en tot vandaag toe horen we op zondagsmorgen in "Loof de Here" op de radio hun zang. Maar in dat kleine dorpje met maar enkele duizenden inwoners waren niet minder dan zeven soorten gereformeerde kerken plus nog de Hervormde kerk en een verscheidenheid andere christelijke groeperingen... Hoe ontzettend dat het juist zo gemakkelijk in de kerk gebeurt dat van verschillen geschillen gemaakt worden en het lichaam van Christus vanwege middelmatige zaken gescheurd wordt. Van reïne lippen komt men er dan juist niet achter. Toch kunnen allen wel samen zingen en hun lippen gebruiken tot gezamenlijke lofprijzing. De HERE belooft door Zefanja dat Hij de heidenen reïne lippen zal geven en dat komt omdat Hij een nieuw hart geeft. Dit nieuwe hart en sprankelende leven is niet het resultaat van het goede werk van de heidenen maar zuiver genade van God Die door Zijn Heilige Geest in de harten werkt en zo hun lippen rein maakt. God roept en schenkt het geloof door de verborgen werking van de Heilige Geest die onze lippen reinigt zodat wij Hem in het gebed kunnen aanroepen. Zij zullen ook allerlei geschenken en gaven naar de HERE brengen. De afgoderij werd losgelaten nu wordt aan de enige ware God geofferd. Dit alles uit dankbaarheid voor de genade om te mogen geloven. Het verstrooide volk van God wordt teruggebracht naar de stad van God. Het oordeel dat God liet komen, heeft het overblijfsel gelouterd, schoongebrand zodat er geen reden meer is om bloedrood van schaamte te zijn over de zonden van het verleden. God is de God van vergeving. Zij die over blijven zullen nederige en ootmoedige mensen zijn die vertrouwen op de HERE. De 1983 vertaling is in 3: 12 beter dan de oude vertaling waar we lezen van ' een ellendig en gering volk' tegenover het 'nederige en ootmoedige'. Juist in onze tijd horen we zoveel de bewering dat God de God van de armen is alsof de armen en geringen die niet in tel zijn automatisch daarom Gods geliefden en lievelingen zijn. Uw gebrek aan geld of invloed maakt je niet Gods oogappel en een goed mens. God staat aan de kant van die armen die Hem kennen en liefhebben en gehoorzaam en op Hem vertrouwen daardoor worden zij door Hem verhoord en gered. De machtigen die hoogmoedig hun rug naar God keren en het praktische uitleven van de geboden van God

verwerpen door mensen te onderdrukken zullen geen hulp en redding van God ontvangen. Alle eeuwen door zijn getallen, is het aantal mensen die lid van de Kerk of een vereniging zijn, belangrijk in onze ogen. Vooral in onze tijd van vergoddelijking van zogenaamde 'democratie' want dan wordt net geteld hoeveel mensen in de meerderheid zijn en de rest, het overblijfsel, moeten zich schikken naar de grillen van de meerderheid. God leert ons echter dat getallen helemaal niet belangrijk zijn in Zijn ogen. Wat telt is gehoorzaamheid aan Zijn geopenbaarde wil. Dan zal dit vanzelfsprekend betekenen dat de massa's niet bij God in tel zijn. Zij die opstandig en hoogmoedig zijn worden uitgeroeid. Hoogmoedigheid is iets dat ook in de Kerk gevonden wordt. Het kan een gespog zijn op je christelijke opvoeding, op het gedoopt zijn, op de lidmaat van de Gereformeerde Kerk zijn en u kunt maar aanvullen. Door iets dergelijks de basis voor uw trots en zekerheid van redding te maken sluit je automatisch uit van de Kerk van Christus. Dat gespog op 'mijn kerk' is in elk geval hopeloos verkeerd want het is niet mijn kerk maar de Kerk van Christus en daarin is slechts plaats voor ootmoedigen die zich kromgebogen voelen onder de last van hun zonden, die nederig zijn, zo arm dat ze niets hebben om als offer aan te bieden maar met gebroken hart en verslagen geest met lege handen naar God vluchten om in het kostbare bloed van Jezus Christus rein gewassen te worden en dan opstaan in een nieuw leven van dankbaarheid. Deze mensen laten God als 'overblijfsel' leven. Dat is ons ook tot troost in deze dagen wanneer wij met recht ernaar verlangen dat wij ook getallen zouden hebben want dat zou alles veel gemakkelijker maken. God wijst ons erop dat dit in elk geval niet zal gebeuren maar Hij gaat met die kleine Gideonsbende door het leven tot de laatste Dag. Ja, wij trekken nu zomaar de lijnen door van Zefanja naar de Jongste Dag toe. Want zijn profetie snijdt door de eeuwen en gaat over de grenzen van zijn tijd en land. Get is Pinksterprofetie. Nadat de volkomen verzoening verdiend is en Christus verhoogd is, wordt de Heilige Geest uitgestort en ontvangen Jood en heiden reine lippen en een eendrachtige schouder en kan de Here in Geest en waarheid aanbeden worden. Al trekken wij de lijnen door naar de Laatste Dag toe, wij moeten t natuurlijk onthouden dat het allereerst sloeg op de tijd van de eerste hoorders. Dit was de tijd van de hervormingen onder de zoon-koning Josia. Een reformatie die veel bespreking uitlokte de vraag was in wezen zoals de vragen vandaag. Heeft 'de' kerk nog een toekomst als in 'onnozele verkramptheid vastgehouden wordt aan de belachelijk onwetenschappelijke letterlijke aanvaarding van de 'heilige' Schrift of wordt in alle wijsheid het verstandige besluit genomen om de visie op de Bijbel aan te passen bij de polsende verlichte moderne tijd die kan bogen op een kennisexplosie die alle verwachtingen van nog maar net één geslacht geleden verdwenen is. Als wij zo 'verstandig' zijn dan kunnen we in elk geval rekenen op de meerderheid, de massa's, de democratische macht.

Van ootmoed en nederigheid is dan geen sprake, het is net de naakte hoogmoed en hoogmoed kom tot een val zegt de HERE en boven het spreekwoord ook nog. De massieve meerderheid zal in het oordeel ondergaan, totaal verdwijnen. Net een rest zal overblijven. Opvallend dat niet gesproken wordt van de rest, het overblijfsel van Juda, maar over het 'wat van **Israël** overgebleven is.' Dit is al eeuwen na de scheuring van het rijk en uit de ballingschap komt net een overblijfseltje van de twee stammen terug en NIET uit de tien stammen maar de HERE noemt het restantje nog met de oude naam van Zijn volk. Al is de Kerk teruggesnoeid tot een stompje en van geen belang in de ogen van de mensen, kent de HERE dat verarmde en berooide verachte samenraapsel van mensjes als Zijn volk, het gelouterde overblijfsel. Van dit verachte groepje mensen worden wonderlijke dingen gezegd en aan hen heerlijke

beloften gedaan. Zoals de HERE geen onrecht doet, zal het overblijfsel ook geen onrecht doen. Betekent dat dan nu dat de gelovigen helemaal perfecte mensen zijn? Natuurlijk niet want dat zou dan in strijd zijn met de rest van de Heilige Schrift. Het gaat er volgens het oorspronkelijke woordgebruik over dat het overblijfsel wel in zonde zal vallen maar niet in een voortdurend herhalend zondig leven zal vastlopen. In dit leven wordt de mens nooit volkomen volmaakt **maar** hij moet er wel naar streven.

Wij belijden dat duidelijk in vraag en antwoord 114 en 115 van onze Heidelbergse Catechismus. Het overblijfsel blijven zondige mensen maar voeren eern aanhoudende strijd tegen de duivel, de wereld en het eigen vlees zonder om dat in eigen kracht te proberen maar in de kracht van God Ze vertrouwen niet op zichzelf maar alleen op God. Calvijn zegt dat wij ons met recht kunnen afvragen of deze belofte van de profeet ooit vervuld is? Er was toch onder het kleine groepje mensen dat naar het land teruggekeerd was uit ballingschap maar een kleine minderheid die vroom en rein leefde. De meerderheid leefde maar weer voor hun eigen zak, met de heidenen vermengd en liet, de herbouw van de tempel links liggen, gaven de tienden niet aan de priesters, in het kort bleven koud voor de dienst van de HERE. De profeten Haggai, Zacharia en Maleachi maakten hen daarover voortduren verwijten. Wat betekent dan de belofte dat er geen ongerechtigheid meer zal zijn nadat God Zijn Kerk gereinigt heeft? De profeet spreekt in de vorm van vergelijking. Hij zegt dat de HERE de zonden van Zijn volk zó zal wegwassen dat hun heiligheid daardoor beter en zuiverder gezien kan worden. Natuurlijk waren er nog veel huichelaars die vermengd waren met de vromen, toch sou de ongerechtigheid niet zó prominent zijn dat leugen en bedrog alles zou overheersen zoals in het verleden. Het gereinigde volk zal 'weiden en neder liggen en niemand zal hen verschrikken'. Weer de prachtige schildering van de Kerk als een kudde schapen onder de veilige hoede van de Herder. Een verklaarder schrijft dat zij zullen weiden en liggen in 'de groene weidevelden van Gods

Woord en sacramenten'. Dat is zo maar het staat er niet. Het is vooral met de profetische stof van de Heilige Schrift altijd aantrekkelijk om uitspraken te vergeestelijken maar het is gewoonlijk veiliger om waar mogelijk de meer letterlijke betekenis vast te houden. Hier dan de werkelijke terugkeer naar het vernietigde land en de belofte dat er in veiligheid gewoond kan worden onder de beschermende Hand van de hemelse Koning – mits natuurlijk de Wet onderhouden wordt. De Wet waarin juist de belofte van een rustig en veilig leven beloofd is aan zij die God gehoorzamen én de verbondsdreigementen voor de wetverbreker.

Zefanja 3: 14 - 17 God woont bij Zijn volk.

De onwankelbare zekerheid van Gods beloftewoord laat de profeet zijn hoorders en lezers opwekken om in een uitbundig blijde jubelzang uit te breken. Met drie namen wordt de Kerk genoemd: dochter van Sion, Israël en dochter van Jeruzalem. Het motief voor het gejubel is dat de HERE een einde aan de straf gemaakt heeft. Hij is de

God van vergeving die alle zonden weggedaan heeft en zo ook de veroordeling. In ons taalgebruik zullen we zeggen dat de HERE de klachtstaat verscheurd heeft, de HERE heeft als hoogste Directeur van Vervolging besloten dat Hij niet verder met de zaak wil doorgaan. De profeet wenst het volk dus geluk alsof het al de verlossing gesmaakt heeft. Toch moest het oordeel nog komen en daarna de lange ballingschap in een ver en vreemd land. Oorlog is één van Gods oordelen en die zijn ook opgeheven want Hij veegt de vijanden weg als vuilnis uit het huis. Dit gebeurt niet als gevolg van één of ander edict of bevelsopdracht van een aardse heerser maar het is het werk van de Koning van Israël. Hij is in het midden van Zijn Kerk, Hij is de Regeerder en Beschermer van Zijn Kerk door alle eeuwen heen. Daarom mogen wij ook blij zijn en jubelen in de zekerheid van de gewaarborgde overwinning.

Hoe gedempt is onze vreugde toch gewoonlijk, hoe wordt die gebonden door angst. Nu betekent dit allesbehalve om in luidruchtigheid te vervallen, dikwijls is het zoals het oude spreekwoord zegt: veel geschreeuw maar weinig wol, dus veel oppervlakkig geschreeuw maar geen diepte door werkelijke Schriftkennis. De ene gelovige zal zijn blijdschap meer uiterlijk laten horen en zien, de andere meer beheerst maar bij beiden is er de diepe rustige zekerheid dat wij door alles heen veilig bij God zijn. Het is totaal iets anders dan het soort triomfalisme waartoe verschillende groepen ons oproepen. De triomf is gewaarborgd maar is daarom nog in de toekomst, net als hier bij Zefanja. De zekerheid geeft ons geweldig veel troost maar dat neemt niet weg dat het oordeel nog zal komen en elke gelovige zal raken tot in de diepste vezels. Het ware, diepe blijvende geluk ligt alleen in het feit dat God bij en met ons is. Ook in dit laatste deel van de profetie van Zefanja wordt de tijd waarin de vervulling zal komen weer vermengd; aan de ene kant een spoedige vervulling aan de andere kant eerder later of zelfs met de Laatste Dag. Op zijn best kunnen we onderscheiden zolang we net geen scheiding maken. Eerst dan de verwoesting, de ellende en bloedstollende moeite ondanks de reformatie maar daarbij dan de verlossing. Opvallend is echter dat verlossing niet betekent dat zomaar-zo zonder meer teruggekeerd wordt naar het oude vertrouwde verleden. Dat wat in het verleden zondig en verkeerd was wordt vernietigd en door God vervangen door iets wat nieuw is. Wij verlangen zo gemakkelijk terug naar het oude-bekende en denken zo gemakkelijk dat herstel betekent dat vanzelfsprekend terug gegaan wordt naar de toestand in het verleden. De vraag is of wij ooit wel iets beseffen van het diepgewortelde zondige in de oude-vertrouwde toestand? Eigenlijk zijn wij in ons land in deze tijd door God nogal in een bijzondere positie geplaatst. Wij hebben in mindere of meerdere bewuste mate de oude politieke bedeling beleefd en overleefd. En zelfs de nieuwe bedeling beleefd en tot dusver overleefd. De meesten van ons die een beetje belangstellen in het leven op die politiek en sociaal en economisch gebied, hebben de verhalen over verdrukking en onderdrukking enzovoorts niet met een korreltje zout genomen maar met behoorlijke zakken vol zout. Toch begonnen we te beseffen dat er in naam van het volk waarin de HERE ons geplaatst heeft- maar nooit met toestemming van het volk en nog minder met morele goedkeuring – er dingen door individuen gedaan zijn die zondig waren. Daarom willen wij geen volledig herstel van de oud toestand, wij beseffen iets van het verkeerde ervan. Evenzo heeft God de oude toestand van Juda ook niet zondermeer hersteld. Er zouden nieuw heil en heerlijkheid komen. Dit is waarover de profeet met blijdschap profeteert. Het feestelijke van de oproep wordt beklemtoond met het noemen van het overblijfsel met de oude vertrouwde namen: Jeruzalem, Sion, Israël. Het volk van de HERE wordt beschreven als een reine maagd. Later zal de apostel Paulus juist de gemeente van Christus ook zo beschrijven Ef. 5: 27 - "zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, heilig en onberispelijk." De profeet die zo veel ellende voor de toekomst moest profeteren en natuurlijk ook daardoor tot in zijn diepste geraakt werd, roept Sion nu op tot vreugde. Sion dat als een rein maagd al dit heil zal beleven moet als vertegenwoordigers van het hele volk jubelend juichen. De reden voor dit alles is dat de HERE een einde aan de straf gemaakt heeft en de vijanden uit de weg niet gaan. Het wonderlijkste is het nieuws "de Here, de Koning van Israël is bij u", Hij woonde onder hen. Dit is de grootste schat want alle zonde brengt scheiding maar bekering geeft een wonderlijke vereniging. Die profeten wijzen er voortdurend op (vgl. Jes. 59: 2; Jer. 24:7 en 30: 22, 31: 1 en 33, 32: 38 ;Ezech 11: 2 ,31: 27, 32: 28; Zach. 8: 8; Obadja 21 maar ook in het NT o.a.2 Kor 6: 16 , Op 21: 3) Er gaan dus een einde aan de afgrijpselijke ballingschap komen met de HERE die bij hen zal wonen. Maar wij moeten de lijn verder

doortrekken. In de terugkeer uit de ballingschap ligt ook het nieuwe heil met de komst van de Messias, De Immanuël wat betekent 'God met ons'. Want in de Christus komt God werkelijk naar zijn volk en woont Hij onder en tussen zijn volk. En dan moeten we de lijn nóg verder doortrekken naar de Pinksterdag want de uitstorting van de Heilige Geest over alle gelovigen van alle tijden is de werkelijkheid dat God bij en in de mensen woont. Alles goed en wel maar ... is het niet maar net bij woorden gebleven? Hoe was de werkelijkheid na de ballingschap? Die was toch allesbehalve een goede en vreedzame tijd. Zelfs volken die bloedbanden hadden waren uiterst vijandig.

Wij moeten elke keer weer voorzichtig lezen en Schrift met Schrift vergelijken. Verder is bescheidenheid rondom de verklaring van de Schrift ook iets dat gerust meer gebruikt mag worden en dan vooral met name rondom de profetische boeken.

Uit de apocriefe boeken zoals zoals Makkabeërs (vgl. hierover mijn boekje over Daniël: Gewaarborgde Overwinning) en buiten Bijbelse bronnen weten we hoe bitter de Joden geleden hebben onder de verschillende heidense verdrukkers na de terugkeer uit ballingschap. Is het profetische Woord dan niet uitgekomen? Als we vers 15 als een geheel lezen dan heeft de HERE de straf weggenomen én de vijand laten vertrekken én is onder hen komen wonen. De straf van de HERE is juist door de hand van de vijanden werkelijkheid geworden, de HERE heeft hen als Zijn gesel, karwats gebruikt. Maar nu de schuld vereffend is staat de HERE niet meer in de vijanden tegenover zijn volk, nu woont Hij met en in Zijn genade onder Zijn volk. In deze betekenis waren de vijanden weggevaagd en daarom kunnen de vijanden geen werkelijke schade berokkenen. Als de HERE met Zijn vrede bij Zijn volk woont dan zijn er eigenlijk geen vijanden die werkelijk schade kunnen aanrichten. Onze Here Jezus drukt het later zo uit dat de vijanden ons lichamelijk veel schade kunnen aandoen maar aan onze ziel kunnen ze mooi niets doen. De grootste ramp die ons kan treffen is om naar de eeuwige duisternis te gaan en die ramp zal de kinderen van het volk van God nooit treffen. Ondertussen kan het op aarde voor de gelovigen in wie de HERE inwoont maar bitter moeilijk worden en het veel slechter dan de broek scheuren gaan. De grote vraag en grote zaak is dus: aan welke kant staat de HERE? Tegenover mij en dus ook in de zichtbare vijanden óf: in mij en zijn de vijanden dus niet de voltrekkers van de toorn van de HERE maar handlangers van Satan. Nu leven wij vooral in een tijd waarin van een God die straft niet gesproken mag worden want de God van het Oude Testament was een wrede bloeddorstige woesteling met veel trekken van de Griekse en Romeinse goden, een 'hemelsbreed' verschil van de God van het Nieuwe Testament. Die God is het plaatje van de God = Liefde. Het is echter duidelijk uit de Schrift - en niet uit of volgens mijn ervaring en gevoel en wetenschappelijk inzicht en... en .. - dat God alleen de God van liefde is voor hen die Hem liefhebben en gehoorzamen en de God van toorn / wraak / woede / vergelding enz. hen die Hem verwerpen. Daarom moeten wij maar niet zo gemakkelijk zeggen dat God niet meer zoa;s in de oude bedeling tegen Zijn volk kan vechten. Maar in onze tekstwoorden gaat het nu toch over de geweldige en zelfs uitbundige vreugde van de HERE over Jeruzalem. De HERE die Koning genoemd wordt, Hij vecht en regeert, Hij is en zal bij Zijn volk zijn. De HERE wordt ook een Held (krijgsman in de NV) die redt genoemd. Deze benaming lezen we verschillende keren in de Schrift (Jer. 14: 19, 20: 11) en soms afgewisseld met de benaming 'bruidegom' zoals in Ps 19: 6 iemand die stralend blinkt van geluk en jeugdigheid en kracht. Zoals een bruidegom blijft opscheppen over zijn bruid is de HERE blij over Jeruzalem. Het middelste gedeelte van vers 17 geeft, voor een verandering, weer kopzorgen voor vertalers en verklaarders. Maar of we nu met de 1933 vertaling lezen 'Hij zwijgt in zijn

liefde' – die wel ietwat grappigs is in het licht van de jubel in het vervolg van de zin – of dat we lezen 'Hij is stil-tevreden in zijn liefde' of 'Hij vernieuwt zijn liefde' of 'Hij zal van liefde branden' - niet één van deze keuze uit mogelijkheden doet enige afbreuk aan het grondbeginsel van het gevoel van de trouwe Verbondsgod voor Zijn volk. In de heilige Schrift staat letterlijk ALLES wat wij voor onze zaligheid nodig hebben en daarover is er absoluut nergens enige onduidelijkheid in het Woord. Als er dan een enkele keer een tekstgedeelte is dat ons niet zomaar duidelijk is in onze taal, in onze omstandigheden in de eeuw van techniek enz. enz. kunnen thuisbrengen en verstaanbaar verklaren - wat doet het dan toch ter zake? Het doet niets af aan het basisbeginsel dat de hele Schrift door God - de - Heilige Geest ingegeven is van A - Z . Wij moeten toch maar blijven onderscheiden tussen kernwaarheden en middelmatige zaken. Wij moeten ook maar meer paraat zijn in ons verweer tegen tegenstanders die ons met hun losse-teksten-theologie voortdurend om de oren slaan waardoor wij zo gemakkelijk door alle theologisch dorenstruiken het prachtige bos niet meer opmerken. Laat ons toch maar jaloers waken over onze rijkdom die wij hebben en ons daar verrijkend in verdiepen in plaats van om voortdurend antithetisch aanvallend en

verdedigend de tegenstander in de stadspoort aan te pakken. Vooral wat die verklaring van de profetische Bijbelboeken en -delen betreft is er zo'n macht valse leer en verregaande en vergezochte onzin dat wij ons zielsmoe en arm zullen maken deur dit alles te willen weerleggen - laat ons liever het Woord eenvoudig-gelovig-biddend goed verklaren en ons verlustigen in de heerlijkheid erin - dan krijgen we als bij-voordeel in elk geval weerlegging van de valse leer. De HERE is dus vol vreugdevolle liefde voor Zijn bruid, Hij jubelt en juicht over haar. Daarom de opwekking aan het kerkvolk om niet bang te zijn en de handen in moedeloosheid te laten verslappen. Angst en blijdschap zijn toch twee tegenovergestelden, Zij kunnen eenvoudig niet samengaan. Angst stremt ook de vreugdevolle dienst van de gelovige aan God. De handen moeten niet in moedeloze werkloosheid slap hangen. De wil van God moet uitgeleefd worden. Ook dit heeft een tweeledig doel. God wil dat de herschappen gelovige zijn nieuw ontvangen krachten moet gebruiken (vgl. Lev. 19: 2, Deut. 6:4, Rom 6, Titus 2: 12) en de vreugde van het geloof aan anderen moet uitdelen(Gen. 12: 3, Deut. 6: 7, Jes. 40:9; Math. 28: 19, enz.). Er moet geen verslapping zijn in de dagelijkse strijd tegen de zonde. Geen overgave aan moedeloosheid door de voortdurende mislukking om geestelijke hoogten te bereiken of een overgave aan de fluisteringen van het vlees dat dergelijk hard werken niet nodig is (Rom. 7 18-24 1 Kor 9: 24 - 10:13, Hebr. 12: 1, enz.).De almachtige God staat aan hun kant om te helpen, in de strijd om heiligmaking (vgl. Fil 1: 6, 1Kor 1: 8 e.v,10:13) en in hun roeping om zending te doen Math. 28: 20. Ziet u dat het al duidelijk is dat deze profetie niet alleen op de toekomst en ónze toekomst, slaat? Natuurlijk wordt die eerst volledig vervuld met de wederkomst. Maar onze Here Jezus heeft toch gezegd dat de bruiloftskinderen niet treuren zolang de Bruidegom bij hen is. Paulus zei ook over het huwelijk en de volkomen eenheid van man en vrouw:' hierin ligt er een diep geheimenis opgesloten, en ik pas het toe op Christus en de Kerk'. Ef. 5:32 Het is toch juist hier en nu in deze bedeling waarin het einde al nader komt dat de bruid samen met de Geest roept om de spoedige komst van de Bruidegom. De HERE jubelt en juicht – welk een sterke uitroep! Die vuurt ons des te meer aan om ons geloof uit te leven. De HERE verblijdt Zich niet alleen over elke zondaar die tot bekering komt maar ook en vooral over het werk van en de kerk. Dit nieuwe leven dat de vrucht is van lijden en dood van Zijn eigen Zoon, onze Here Jezus Christus. Hij heeft de hel van de hel beleefd Math. 27: 46! Maar dat was niet

voor niets. Hij heeft overwonnen en verzoening gedaan voor alle zonden van Zijn kinderen door alle eeuwen. Nu ziet Hij hoe eertijdse vijanden Hem dienen en dat laat Hem in een gejubel en gejuich uitbreken. Als de Drieenige God zo blij is over de werkende Kerk kunnen wij dan ooit erover dromen om met slappe handjes in een hoekje weg te kruipen?

Zefanja 3: 18 – 20

God leidt naar een nieuwe toekomst. De slotwoorden van de profetie van Zefanja worden vooral gericht op de gelovigen die in het zo donkere en van onheil zwangere dagen voor en na de val van Jeruzalem leefden. Maar we zullen zien dat de lijnen doorgetrokken moeten worden naar onze tijd en onze omstandigheden in de 'laatste dagen die begonnen zijn het met de hemelvaart van onze Verlosser en Koning Jezus Christus. Wij kennen ook het hartzeer, het treuren, de vernedering, de spot en smaad die we beleven en moeten verduren. En dit alles ongelukkig niet in die laatste plaats van mensen die ook christenen zijn maar totaal andere kerkelijke adressen hebben. Er wordt zo gemakkelijk spottend en beschuldigend over ons gesproken als we niet samen willen gaan met vooral de mensen die zich 'evangelische' christenen noemen. De kerkelijke 'leer' en de handhaving van de kerkelijke tucht wordt als absoluut onbelangrijk beschouwd en alles wordt over de boeg gegooid van 'God is liefde' en

daarom moeten we elkaar in alle liefde verdragen en er alleen over spreken. Toch opmerkelijk dat van deze 'liefde' geen snars te zien of te horen is als kritiek op de zogenaamde 'traditionele' kerken gespuid wordt. In onze tijd gaat het onder andere over de houding tegenover de nieuwe Psalmberijming'. Die is al deur de andere twee Afrikaanse kerken met open armen ontvangen en het zou nu zo'n mooi gebaar van eenheid zijn als het kerkverband waarin de HERE ons geplaatst heeft die nu ook aanvaardt. De nieuwe Psalmbewerking is dan zo mooi modern in taalgebruik en wijsjes en past zo goed bij de moderne Schriftverklaring... In waarheid zijn wij vandaag weer op hetzelfde niveau waarop onze voorouders in 1859 waren toen onder andere vanwege de on-Schriftuurlijkheid van de ingevoerde kerkzang de Gereformeerde Kerk opnieuw gesticht moest worden. De enige grondslag voor de beoordeling van de nieuwe Psalmbewerking is de vergelijking met de Heilige Schrift. Als we dan op grond daarvan die afwijzen dan is er geen sprake van het aangaan van een compromis. Hoe komen we nu hierbij uit? Juist omdat het in de tekstverzen specifiek over de Kerk van Christus gaat. De Kerk in de tijd van Zefanja en in de decennia erna kon zo gemakkelijk in de grootste moedeloosheid wegzinken. Want wat was er nog over om op te bouwen? Alles wat zo vertrouwd en bekend was, was vernietigd. De heilige tempel, het huis van God was een stinkende puinhoop, het handjevol gelovigen waren verslaafde ballingen in een vreemd land onder onbarmhartige heidense verdrukkers... had God hen niet totaal vergeten? De HERE belooft nu echter dat Hij hen die ver weg zijn van het feest en die er diep bedroefd over treuren, zal verzamelen. Zij waren verondersteld om als Kerk de feestelijke vergadering in het huis van de HERE bij te wonen - er was echter geen tempel meer, er was geen feestelijkheid meer en nog minder reden om feest te vieren. Maar de HERE verzekert Zijn treurende berouwvolle gelovigen dat ze nog altijd de leden van Zijn Kerk zijn en door Hem zo erken worden – ze behoren bij u! Hun berouw was erin te zien dat niet allen maar getreurd wordt over het feit dat zij zo ver weggevoerd waren naar een vreemd land, maar juist treurden is omdat ze niet meer in aanbidding saam voor de HERE konden komen. Het geloof breekt door in alle ellende en verdriet, het geloof dat al het hartzeer over gebrek en armoede en slavernij als van minder belang dan de dienst aan de HERE ziet. Dan komt de HERE groot van barmhartigheid en zegt dat de bedroefden toch bij het Kerkvolk behoren, het volk dat Hij naar Zijn Naam genoemd heeft. Het raakt de HERE dat er nog een overblijfsel is dat treurt ter wille van de HERE en Zijn Heilige Naam. Mensenkinderen die smaad ter wille van Hem geleden hebben. En dan kan de HERE ook niet stil blijven zitten. Zoals een geweldige last drukt de smaad zwaar op hen en de HERE wil nu deze geweldige last wegnemen. Het is een wonder dat Hij die in Zijn toorn Zelf Zijn volk overgegeven heeft in de hand van de onbesnedenen om door hen ook met spot en smaad overladen te worden, nu de kant van Zijn volk kiest. De HERE gaat nu eigenlijk deze smadelijke last Zelf dragen. Laat ons een snelle lijn doortrekken naar ons. Is er bij ons nog ooit droefheid, hartzeer als we niet de feestelijke vergadering van de gemeente van Jezus Christus kunnen bijwonen? Elke zondag de eredienst? Wij raken er zo gewoon aan zelfs de heiligste dingen zodat wij de rijkdom van ons bezit niet meer echt ondervinden. Natuurlijk is het logisch dat men eerst iets mist als het er niet meer is. Toch is dit een heel gevaarlijke houding in de Kerk van Christus. Wij leven in een tijd van grote veranderingen op alle gebieden en niet in de laatste plaats in het kerkelijke leven. Binnen het kerkverband waarin de HERE ons geplaatst heeft zijn er ook modernistische stromingen die de zuivere Schriftuurlijke leer willen aanpassen aan het vlees, bij andere kerkelijke adressen zien we hetzelfde. Nu is het wonderlijk dat men van vele kanten hoort dat de verontrusten zich aansluiten bij

gemeenten waar de kenmerken van de ware Kerk zichtbaar zijn. Mensen van buiten zien onze rijkdom en willen samen met ons feestvieren maar wij zelf zijn al zo gewoon geraakt aan onze schatten dat het goud voor ons verdoft is en er van feest juist geen sprake meer is in een kerm-en-klaag atmosfeer. Het moet voor ons een feest zijn dat de HERE door Zijn Woord en Geest ons bij elkaar brengt. Daarin worden de eenheid en de gemeenschap van de Kerk zichtbaar. De Hebreëenschrijver spreekt juist over een feestelijke samenkomst, de vergadering van de eerstgeborenen wier namen in de hemel opgetekend zijn 12: 23. Zeg dan niet dat het over de verre toekomst gaat want uit het verband blijkt het duidelijk dat het juist gaat over de Nieuwtestamentische Kerk - u en ik. De Nieuwtestamentische vervulling is het 'hemelse Jeruzalem zat vrij is en onze moeder is' zegt Paulus tegen de Galaten 4: 26. Hoe wonderlijk mooi en rijk dat de Kerk ons aller moeder is! Paulus laat erop een aanhaling uit Jesaja 54:1 volgen: ' Verblijd u onvruchtbare die geen e kinderen kon krijgen. Juich van vreugde, u die nooit moeder kon worden, want de kinderloze vrouw die door haar man verlaten is, zal meer kinderen hebben als de vruchtbare wiens man bij haar is' - ziet u weer de wonderlijke eenheid van de Schrift die God ook liet jubelen in de tekst die aan onze tekstwoorden voorafgaat? De troostende HERE belooft dat Hij zal optreden tegen allen die het Kerkvolk verdrukt hebben. Daartegenover staat dat de HERE 'de kreupelen gaat helpen en de verstrooiden zal verzamelen. Weer de wonderlijk mooie tekening van de HERE als onze Herder. Bij de andere profeten horen we verschillende keren hetzelfde zoals in Micha 4; 6 , 7 : 'Deze dag zegt de HERE, zal Ik hen die kreupel zijn verzamelen, zal Ik hen die verstrooid zijn, vergaderen, en ook hen die Ik met rampen getroffen heb. Ik zal de kreupelen het overblijfsel maken, de zieken een sterke natie. Ik, de HERE, zal op de Sionsberg als Koning over hen heersen, nu en voor altijd.' In zijn herdersprofetie zegt Eechiël 34: 11 e.v. Zo zegt de HERE mijn God: ' Ik zal Zelf mijn schapen zoeken en naar hen omzien. Zoals Soos een Herder omziet naar het kleinvee dat uit zijn kudde verstrooid raakt, zo zal Ik omzien naar Mij kleinvee en hen redden uit al de plaatsen waarheen ze verstrooid zijn op deze donkere oordeelsdag.... Ik zal Zelf de Herder van mijn kleinvee zijn en hen rustig laten liggen en rusten. .. Ik zal hen zoeken die verdwaald zijn, de wonden verzorgen van hen die pijn hebben, de zwakken helpen.'

Welke een troost in een wereld waarin de zwakken en gewonden geen plaats hebben en niet geteld worden. De HERE onze hemelse Vader schrijft hen niet af maar telt hen juist mee als deel van de kudde die geminacht en gesmaad wordt En juist die mensen zullen de HERE altijd loven en prijzen vgl. Ps 79: 13 Op het ogenblik worden zij vanwege de schande van de ballingschap geminacht maar dat zal veranderen zodat eervol over hen gesproken zal worden over de hele aarde. De HERE doet dit zodat Zijn heilige Naam daardoor geprezen en geëerd zal worden. Dit is en blijft het doel van alle verlossing - de eer en aanbidding van de HERE. In het slotvers van dit kleine profetische boek komt dit weer sterk uit. Veel moderne verklaarders verwerpen dit vers als een herhaling die door een overschrijver ingevoegd is, maar de klem in vers 20 ligt helemaal anders dan in het vorige vers. De klem ligt hier juist op het verstrooide, uit elkaar geslagen volk Juda, de u .' In die tijd zal Ik u laten komen, verzameld Ik u en geef Ik aan u roem en eer onder alle volken op aarde; het is de tijd wanneer Ik uw lot verander, u zult dit met uw eigen ogen zien, zegt de HERE'. Zij zullen hun eigen ogen nauwelijks kunnen geloven. De Evangelist van het Oude Testament, Jesaja 52: 7 zegt hetzelfde wanneer hij het einde van de lijdens tijd voor Jeruzalem aankondigt : 'Hoe wonderlijk klinken op de bergen de voetstappen van hem die de goede boodschap brengt, die vrede aankondigt, die de

goede tijding brengt, die redding aankondigt, die tegen Sion zegt: 'u God is Koning! Hoor uw wachten roepen hard, ze jubelen allen samen, want ze zien vlak voor hun ogen dat de HERE naar Sion toe terugkomt.' De HERE verandert het lot van Zijn volk. Maar dit betekent niet allen een verandering in de zichtbare omstandigheden, er wordt niet maar net weer naar het oude vertrouwde teruggekeerd. De oorzaak van de verandering in het lot ligt juist in de wegneming van de schuld omdat er bekering, reformatie was. Geen restauratie, maar reformatie. Verlossing door de vernieuwing die door God in Christus bewerkt werd. De profeet heeft de Goddelijke openbaringen gekregen in de tijd toen koning Josia daadwerkelijk tot reformatie opriep. Welk contrast. De koning werkt aan reformatie en de profeet verkondigt het oordeel Toch sluiten de oproep tot reformatie de verkondiging van het oordeel niet uit. Aan de andere kant maakt de oordeelverkondiging de terugkeer niet onmogelijk. Het slotvers zegt ons dat het oordeel niet het laatste woord heeft. Er komt een nieuwe tijd waarin God Zijn volk rechtvaardig maakt en mogelijkheden schept voor reformatie zodat Zijn driemaal heilige Naam eeuwig geloofd en geprezen kan worden. Zo heeft de HERE de weg voor de komst van Jezus Christus open gehouden. Hij zal deze net zo ook open houden voor de wederkomst van Christus. Hieruit putten wij troost in deze uitdagende tijden waarin de HERE Here ons laat leven.

Dagen waarin geldt:

'Omdat u het Woord bewaard hebt
van mijn lijden en lijdzaamheid
ben Ik u ook een Bewaarder
in het uur van zware strijd
als de tijden van bezoeking
(elke mond zal dan verstommen!)
over de aarde en zijn bewoners
in de felste smarten komeb.
Ik kom gauw! Hou dan bestendig
wat Mijn mond aan u belooft.
Wees net waakzaam , en laat niemand
u de eerkroon ooit ontroven.
Wie overwint, hem zal Ik bevestigen:
als een zuil zal hij verrijzen
om e nooit weer uit te gaan,
in mijn Gods prachtpaleis.

(Schriftberijming 43 : 4 ,5)